

Amanda
Foodyová

C.L.
Herman

Ať vyhraje
ten nejhorší

PÁD VŠECH NEŘÁDŮ

New York
Times
Bestseller

host

PÁD VŠECH NEŘÁDŮ

Amanda Foodyová

C. L. Herman

přeložila
Agáta Hamari

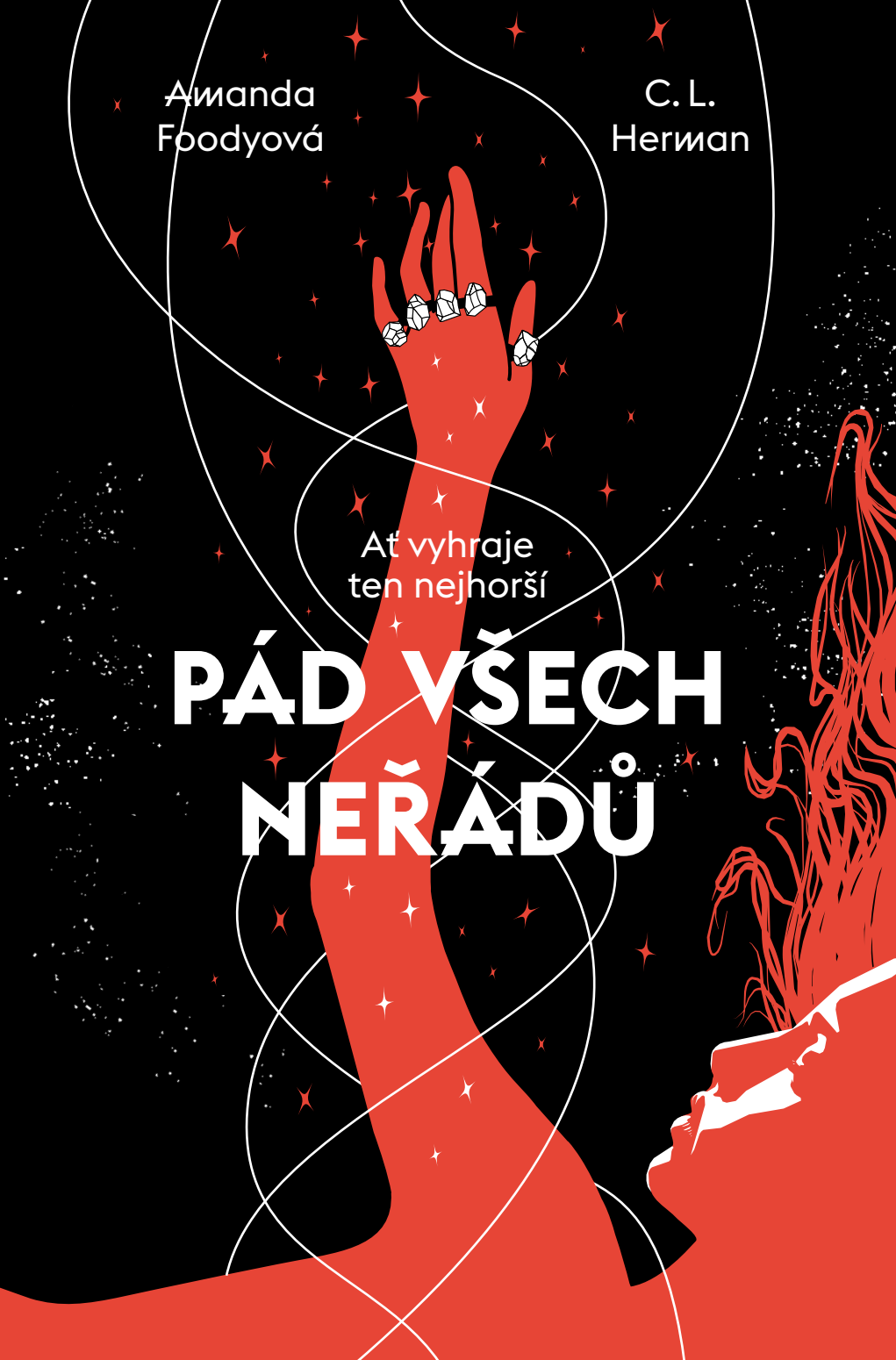
Brno 2023

Amanda
Foodyová

C. L.
Herman

Ať vyhraje
ten nejhorší

PÁD VŠECH NEŘÁDŮ

ALL OF OUR DEMISE

Copyright © 2022 by Amanda Foody

and Christine Lynn Herman

Jacket art by Will Steahle

Map by Jennifer Hanover

Translation © Agáta Hamari, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

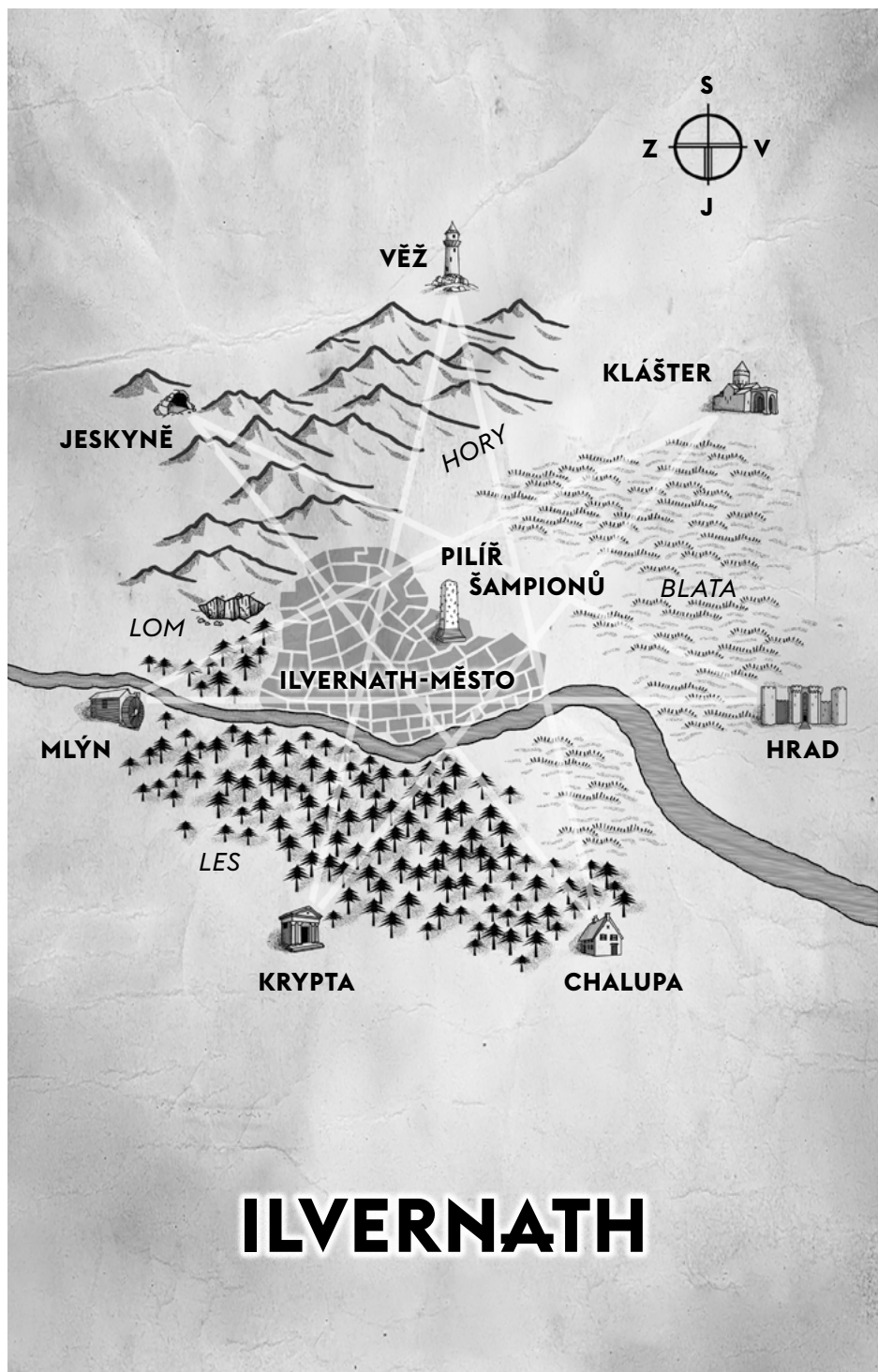
ISBN 978-80-275-1839-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1840-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1841-8 (MobiPocket)

Věnováno Kelly a Whitney,
druhé polovině našeho týmu

ILVERNATH

BRIONY THORBURNOVÁ

*Včerejší události u Piliře šampionů obyvatelům
Ilvernathu ukázaly, že boje letošního turnaje nebudou
probíhat v bezpečí za Krvavým závojem.
Bitva dorazila až k nám.*

ILVERNATHSKÉ LISTY

TURNAJOVÉ NÁSILNOSTI VTRHLY
DO ILVERNATHU

Rodina Thorburnova byla v pradávných krvavých dějinách jejich města vždycky považována za ty největší hrdiny a nikomu se to nepříčilo víc než sestrám Thorburnovým.

Potkaly se u dveří Věže, starobylé budovy ze zvětralého hnědého kamene obrostlého břečťanem a ostružiním, z níž nahoře jako špička čarodějnického klobouku čněla pokřivená věžička. Celý jejich život tahle Dominanta vypadala jako hromada sutin, ale přesto teď hrdě stála v kopcích tyčících se nad městem Ilvernath jako připomínka všech slavných úspěchů jejich rodiny.

Briony, starší ze sester, vyrostla s jistotou, že patří přímo do centra dění rodinných příběhů. Trávila život v pohybu, a tak byla její vysoká postava svalnatá. Ruce jí zdobil arzenál křišťálových čaroprstenů tak mocných, že jimi dokázala vládnout jen hrstka dalších lidí. Neexistovala žádná výzva, jíž by v cestě za svým cílem odmítala čelit. Žádná cena, kterou by nezaplatila za vítězství.

Byla ideální hrdinka. Nebo tomu aspoň kdysi věřila.

„Nevím, co jinýho ti mám říct,“ začala Briony opatrně, „kromě toho, že se omlouvám.“

Innes zkřivila obličej a překročila práh. „Na tohle omluva nestačí.“

„A co třeba to, že jsem se změnila?“

Přestože sestry měly stejně bledou pihovatou pleť a ostré rysy, nemohly být rozdílnější. Briony se chovala unáhleně, Innes rozvážně. Briony byla impulzivní, Innes vypočítavá. Obvykle by se Innes jakoukoli Brionyinou omluvou dala obměkčit, ale tentokrát poprvé nevypadala, že má v úmyslu se vzdát.

Innes se protáhla kolem sestry, chladně přejela pohledem podlahu Věže a v jejím výrazu se objevil záblesk poznání. Interiér každé Dominanty se přizpůsobil vkusu šampiona, který ji obsadil, a tak se Věž od chvíle, kdy Briony vkročila dovnitř, vyzdobila gobelíny s venkovskými motivy, chlupatými vlněnými koberci a elegantně vyřezávaným mahagonovým nábytkem, jako by ji vystříhli přímo z nějaké pohádkové knížky. Briony si dřív myslela, že se tam bude cítit jako doma, ale místo toho jí to připadalo, jako by trčela v jakési podivné časové schránce, plné výplodů fantazie svého dětství.

Innes se zastavila před hrubým kamenným pilířem u úpatí schodiště. Pilíř byl středobodem magické moci Dominanty a na jeho přední straně byla vyrytá jména stovek bývalých šampionů, z nichž skoro všechna byla přeškrtnutá. Kamenem se táhly tři praskliny a každá pulzovala planoucí šarlatovou září.

Dotkla se jednoho z posledních jmen, vyvedeného úhledným psacím písmem.

Innes Thorburnová

„Já ti nevěřím,“ řekla Innes upjatě. „Takhle rychle se nikdo nezmění.“

Zvedla levou ruku a ukázala sestře malíček. V místě, kde se prst spojoval s dlaní, měla ošklivou rozšklebenou jizvu.

Jizvu, kterou měla na svědomí Briony.

„No, já se o to snažím.“ Briony věděla, jak trapně to zní.

„Mě tvoje výčitky svědomí nezajímají. Nepřišla jsem si pro omluvu.“

„Tak proč teda?“

„V Ilvernathu ještě nikdy žádněj podobnej turnaj nebyl. Pravidla, co celý staletí drží kletbu pohromadě, se hroutí. Naše rodina potřebuje vědět proč.“

„Takže tě sem poslali pro odpovědi.“ Briony si nervózně zatahala za pramínek kaštanově hnědých vlasů, který se jí uvolnil z copu.

„Přihlásila jsem se dobrovolně,“ opravila ji Innes ostře.

Zatímco většina kendalleského národa v posledních několika dekádách s otevřenou náručí přijímala magické a technologické pokroky, ospalé město Ilvernath se do moderní doby zdráhavě doplázilo. Jeho ulice stále vypadaly jako bludiště s mechem porostlými dlažebními kostkami a pojem parkovací místo tu byl téměř neznámý. Svérázné ilvernathské čarokrámký a hospůdky ještě nenahradila módní obchodní centra a řetězce. Pyšnilo se maličkým letištěm, nadějnou uměleckou scénou a pověstí rozkošného, i když poněkud nezajímavého města.

Tohle všechno se změnilo před rokem, kdy kniha neznámého autora Ilvernath vystřelila do středu mezinárodní pozornosti.

Mágie se na světě vyskytovala ve dvou variantách: jako obecná mágie, která — jak naznačoval její název — byla hojně k nalezení ve volné přírodě, a jako vysoká mágie — mocná, nebezpečná a velice, převelice vzácná.

Existenci jediného jejího zdroje střežilo jako svoje tajemství sedm nejstarších rodin v Ilvernathu. Skandální loňský bestseller *Tragická tradice: Pravdivý příběh města, které posílá své děti na smrt* odhalil celému světu příšernou pravdu: že si tyto rodiny skrytý pramen vysoké mágie uzurpovaly a válčily o něj... dokud nedošly k brutálnímu kompromisu.

Ke kletbě, již na sebe rodiny seslaly.

V každé generaci všechny rodiny posílaly svého šampiona do turnaje na život a na smrt. Vítěz své rodině zajistil výlučné právo používat ilvernathskou vysokou magii po příštích dvacet let — dokud se na obloze neobjeví další rudý Krvavý měsíc, značící, že předchozí cyklus skončil a že turnaj začíná nanovo.

Před dvěma týdny kletba opět započala.

Kletba, na kterou se Briony vždycky dívala jako na čest a doufala, že se do ní jednou zapojí. Celý život o tom snila.

Kletba, kterou se teď Briony snažila ze všech sil zlomit.

„Vím, proč se turnaj mění,“ oznámila Briony sestře, která pořád stála na úpatí točitého schodiště. Jako liána se ovíjelo okolo pilíře a pak se stáčelo nahoru do zbytku Dominanty.

„Fajn.“ Innes vystoupila na první schod.

„Můžeme si o tom promluvit tady dole.“ Briony nebyla zrovna nachystaná sestru po Věži provádět. „Proč...“

„Protože si chci prohlídnout to, co mělo být moje.“

S tím se Innes vydala po schodech nahoru. Briony šla za ní a z kamenných zdí na ni pomrkávaly lucerny z tepaného železa, stejně jako mocné ochranné čarokameny zapuštěné v omítce. Podle četných pohádkových příběhů rodiny Thorburnových jejich první šampionka křišťály do stěn zasadila sama, aby se ubránila nepřátelům.

Briony s Innes dřív tyhle historky zbožňovaly. Utěšovaly je, když je jako batolata opustila truchlící matka a potom i celé jejich dětství, zatímco si je mezi sebou jako horký brambor přehazovali různí bratřenci a sestřenice. V těch příbězích Briony nebyla malá osamělá holčička, jejíž jediný domov představovala její sestra. Místo toho sebe samu obsadila do role ideální členky rodiny Thorburnovy. Ideální šampionky. Někoho, kdo už všem dokázal, že mezi ně opravdu patří.

Když Innes dorazila na podestu na vrcholku schodiště, otočila se k Briony, stojící o pár schodů níž. Čelo jí zakrývala ležérní hnědá ofina a padala jí do očí.

„Vypadá to tady přesně tak, jak jsme o tom vždycky snily,“ prohlásila bezbarvě. „To seš určitě nadšená.“

Briony zkřivila tvář. „To nejsem.“

Innes si odfrkla. „Proč ne? Vždyť ti na výhře v turnaji záleží víc než na čemkoli jiným. Nebo na komkoli jiným.“

Briony opravdu dřív věřila, že je turnaj jejím osudem. Věřila tomu tak pevně, že uřízla Innes prst, aby jí mohla ukrást prsten šampionů a nastoupit do turnaje místo ní. Ano, doopravdy si myslela, že pokud se Innes turnaje zúčastní, tak zemře. Ale taky si sebe samu představovala jako legendu, jako člověka, který zlomí nezlomitelnou kletbu.

Připadalo jí, že zmrzačit vlastní sestru kvůli tak ušlechtilému cíli stojí za to.

„Máš pravdu. Takhle jsem se dřív vážně cejtila,“ připustila Briony. „Ale já už turnaj nechci vyhrát — chci s ním skoncovat.“

„To fakt pořád předstíráš, že to zvládneš?“ zeptala se Innes chladně.

„Myslím to vážně. Jestli chceš, klidně na mě sešli kouzlo pravdy.“

Innes rozzlobeně zafuněla. „Nebuď tak dramatická. Prostě mi to jenom... vysvětle.“

Teď už Briony dokázala svůj plán bezchybně odrecitovat. Za poslední den ho musela vysvětlovat hned několika lidem. Ale ze všech osob, které se snažila přesvědčit, jí Innes připadala nej důležitější.

Stejně jako všechny ostatní kletby byl i turnaj zkonstruován na heptagramu — sedmicípé hvězdě, která byla většinou nakreslená na čarovnici, na každém svém vrcholku měla položenou jednu přísadu a ve středu kámen se zaklínadlem.

Jenže tady jako čarovnice fungoval samotný Ilvernath. V každé ze sedmi Dominant, které se v průběhu turnaje probouzely k životu, stál pilíř, sloužící jako vrchol heptagramu. A Relikvie — sedm předmětů, jež během tří měsíců trvání turnaje náhodně padaly z nebe — byly přísady.

„Je to kletba, která se dokola a dokola sama sesílá,“ vysvětlovala Briony. „Pilíř šampionů je čarokámen uprostřed heptagramu. A mrtví šampioni jí cyklus po cyklu dodávají sílu.“

Kletby vyžadovaly oběti. A šest životů, které si turnaj nesčetněkrát vzal, byla ohromná oběť.

Zatímco Briony tohle všechno líčila, sledovala Innesin výraz a doufala, že v něm zahlédne záblesk respektu, nebo aspoň porozumění. Ale výraz v sestřině obličeji se vůbec nezměnil.

„Zajímavá teorie,“ pronesla Innes vyhýbavě. „Jak máš v plánu tu kletbu doopravdy prolomit?“

„V každý turnajový rodině se traduje příběh o konkrétní Relikvii a Dominantě,“ začala Briony. „Ten náš už jsi slyšela. Já... jsem se ti to snažila říct předtím, než...“ Než na ni zaútočila.

Innes se dotkla jednoho z ochranných čarokamenů. Briony to připomnělo, jak si spolu hrávaly na pohádku jejich rodiny a vtiskávaly do zdí Thorburnova panství křišťály.

„Jako bych snad potřebovala náš rodinný příběh připomínat,“ zabručela Innes. „Jenže už spousta Thorburnových použila Zrcadlo a obsadila Věž, ale stejně se nic nestalo.“

„Nejde jenom o tohle. Musíš tu správnou Relikvii spárovat s pilířem tý správné Dominanty a tím se spustí zkouška — poslední obranný pokus tě zastavit, abys ten kus turnaje nezničila. Vím to, protože už jsme jednou zkouškou prošli.“ Tím Briony myslela sebe a Finleyho Blaira, dalšího šampiona. Ten byl zrovna ve Věži taky, ale souhlasil, že se ztratí a poskytne sestrám trochu soukromí. „Všechno to zvláštní, co teď můžete zvenčí pozorovat — praskliny v pilíři nebo to, že Krvavý závoj mezi Dominantama a Ilvernathem zmizel —, je důsledek toho, že jsme část kletby zlomili.“

Když turnaj začal, na Ilvernath padl jako rudý rubáš magický fenomén jménem Krvavý závoj, oddělil město od turnajového území a oboje odstříhl od zbytku Kendalleu. Ale poté co Briony s Finleym spárovali Meč s Jeskyní, omylem tím rozbili vnitřní

Krvavý závoj. Přestože se pořád nedalo utéct mimo město, šampioni se teď mohli vydat do Ilvernathu a kdokoli z Ilvernathu mohl bez problému vkročit na turnajové území — jako to udělala Innes.

Briony ovšem vynechala jednu zásadní drobnost: že existuje víc možností, jak turnaj zničit. S Finleym ho začali rozebírat kousek po kousku, čímž se snažili zajistit, aby potom co se kletba zlomí, všichni zbylí šampioni přežili. Jenže turnaj by se taky klidně mohl zborit a všech pět jich vzít s sebou. A přesně tenhle možný výsledek ji děsil.

Na rozdíl od druhé, bezpečnější možnosti jí připadalo, že zborcení kletby ani zdaleka nemá pod kontrolou. Celý turnaj byl příběh, vzorec, který se za osm století své existence pořád dokola a dokola upevňoval, a pokaždé když se z něj šampioni až příliš vychýlili, pilíře praskly. Na straně s vyrytými jmény šampionů už se objevily tři smrtelně nebezpečné pukliny, na rozdíl od jediné Brionyiny a Finleyho vítězné praskliny na druhé straně, na níž sedm hvězd představovalo Relikvie. Jejich přežití nezáviselo jenom na tom, jestli se jim podaří všechny Relikvie spárovat s Dominantami — byl to taky závod s časem, a oni ho už teď prohrávali.

„Takže proto se to asi všechno děje.“ Innesin hlas zněl jemně. „Fakt si myslíš, že to zvládnete jednou provždy ukončit?“

Briony váhavě postoupila o krok výš a pak ještě o jeden, až sestry stály vedle sebe. „Doufám,“ odpověděla. „Vždycky budu litovat toho, co jsem ti provedla, ale teď se snažím dělat správnou věc. Slibuji.“

Innes popotáhla, otřela si oči a Briony se sevřela hrudí. Celý život na sobě visely. Bylo naprosto nemožné potlačit instinkt, že ji musí utěšit — obejmout ji jako už tisíckrát předtím.

Jakmile se dotkla Innesina ramene, věděla, že udělala chybu.

Sestra ucukla a jeden její prsten se bíle rozzářil. Vzduch prořízla stříbrná jiskra a se syčením se uhasila o Brionyinu ruku.

Briony vyjekla bolestí a klopýtla o pár schodů níž. Jen tak tak že nespadla. Přitiskla se zády ke zdi.

„Co to děláš?“ zaskřehotala Briony.

„Nesahej na mě.“ Innes se v očích třpytily slzy vzteku. „Nemysli si, že to tady zkusíš mezi náma spravit jenom proto, aby ses cejtila líp. Možná je pravda, co o tom všem říkáš, jenže já tě znám. Pořád seš posedlá představou, že z tebe bude hrdinka.“ Rozzlobeně máchla rukou ke stěnám Věže a s každým slovem zvyšovala hlas. „Ale ty seš ten poslední člověk, co by si to zasloužil. A i kdybys turnaj vážně ukončila, nic to nezmění na tom, cos provedla mně. Takže tím ani nezkoušej zakrýt svoje pocity viny.“

Další Innesin prsten zaplál a po zdech se rozběhly vytáhlé, přízračné ruce, načež se vrhly na Briony. Než se k ní stačily dostat, Briony seslala Ochraný hranol. Před ní se zjevil štít ve tvaru kosočtverce, který tvořily desítky pableskujících, kaleidoskopických světel. Ruce do něj narazily a rozplynuly se v obláčcích kouře.

„Já vím, že jsem ti provedla příšernou věc,“ vypravila ze sebe Briony. „Ale tohle dělat nemusíme. *Prosím.*“

„Ne, nemusíme,“ souhlasila Innes. „Ale já *chci.*“

Innes ji tam uvěznila i bez použití magie. Schody za Brionynými zády byly zrádně příkré, a kdyby se otočila a chtěla je seběhnout, měla by ji Innes krásně na mušce. Kdyby u sebe Briony měla kouzlo Odsud tam, mohla by se teleportovat pryč, ale ve vlastní Dominantě ji nenapadlo si čaroprsten nasadit. Briony se zběsile snažila vymyslet, jak z toho ven, aby ani jedna z nich neskončila rozplácnutá dole se zlomeným vazem.

Naštěstí to Briony nejlépe myslelo pod tlakem.

Seslala Signální světlici a zakryla si oči. Kouzlo prořízlo šero ve Věži zábleskem zářivého světla. Innes překvapeně vykřikla a Briony mezitím vyrazila po schodech nahoru, protáhla se kolem zmatené sestry a vpálila dveřmi do nejvyš položené místnosti Dominanty.

Sotva se otočila, už jejím směrem svištěla kletba. Innes klopytla dopředu a snažila se mrkáním odehnat účinky kouzla. Briony rychle znovu nahodila štít.

„Myslela jsem, že ze souboje utíkáš nerada,“ prskla Innes.

„A já myslela, že souboje nevyhledáváš.“

Innes vzteky zkřivila tvář. „Tohle jsi začala ty. Kdyžs mě nechala v bezvědomí před Pilířem šampionů. Kdyžs mi kurva usekla prst.“

Ta slova se ozvěnou odrazela od kamenných zdí. V šarlato-vém světle Krvavého závoje na nebi, pronikajícím dovnitř třemi obrovskými okny, Innes strašidelně zářila.

„Už jsem ti říkala, jak moc mě to mrzí.“ Briony se chvěl hlas. „J-já nevím, co jinýho ti mám říct.“

Další z Innesiných prstenů zaplál a okolo kotníků jim začal kroužit poryv větru. Nabíral rychlost a zvedal se, dokud nevěřil v celé místnosti. Na obrovském stole uprostřed začaly šustit papíry a miniaturní karmínová figurka, symbolizující jednoho ze šampionů, s rachotem spadla na zem.

„Nikdy nepochopíš, jak to bylo ponižující,“ zavrčela Innes. „Jaký to bylo, probrat se a přiznat, žes mi ukradla prsten šampionů. Žádnej Thorburn nikdy nebyl takovej slaboch.“

„Ty nejseš slaboch.“

„Ale prosím tě. Vždycky sis myslela, že jsem něco míň než ty. Míň talentovaná. Míň schopná.“ Vítr zesílil. Překotila se jedna židle, pak druhá a Briony dělalo problém se udržet na nohou. „Tys byla ta jediná rodina, na který mi kdy záleželo, Briony. Udělala bych pro tebe cokoli. Ale tys místo mě dala přednost nějaký pohádce.“

Vítr zaburácel silou bouře a Briony konečně ztratila rovnováhu. Její štít se rozplynul a odhodilo ji to dozadu, až bolestivě narazila do nejbližšího okna. Pod ramenem se jí roztříštilo sklo, střepy začaly pršet dolů a její tělo na okamžik děsivě balancovalo na kraji parapetu. Ostré kameny u základů Věže se na ni

šklebily jako otevřená tlama plná zubů. Křečovitě sevřela oken-
ní rám. Zapřela se a zhroutila se na podlahu Věže. Do dlaní se
jí zapíchalý úlomky skla.

Když zvedla oči, uviděla, že se k ní Innes blíží.

Možná ji její sestra opravdu zabije. Přímo tady a teď. Možná
si to zaslouží.

Ale ne — skoncovat s turnajem bylo mnohem významnější
než to, co Briony provedla své sestře. Její mise byla důležitější
než pocit viny, důležitější než kterákoli z nich dvou.

„Co se tady děje?“ vyštěkl Finley Blair. V rámu dveří se tyčila
jeho impozantní postava s prskající Bleskovou harpunou v jedné
ruce, připravená zaútočit. Briony Finleyho vždycky považovala
za jakéhosi moderního rytíře — mocného, pohledného sesíla-
tele se snědou pletí, kratičkými kudrnami a slabostí pro ragbyo-
vé dresy. Jeho nejsilnější zbraní však nebyl jeho důkladný výcvik
ani kodex cti jeho rodiny, ale taktické myšlení. Už od začátku
tvrdil, že tahle schůzka je příšerný nápad. Briony si bláhově stá-
la za tím, že ne.

Innes se otočila a zalapala po dechu. „Vy dva spolupracujete?“

Kromě toho, že byl Finley Brionyin spojenec, byl taky její bý-
valý přítel.

„Překvápko,“ řekl Finley suše.

„Je po souboji, Innes,“ zašeptala Briony. „Oba nás sundat ne-
zvládneš.“

Sestře se vzteky rozhořely tváře. „Tvrdilas, že ses změnila.
Ale já myslím, že seš pořád úplně stejná.“

S prasknutím a zábleskem bílého světla se vypařila. Kouzlo
Odsud tam, uvědomila si Briony zasmušile.

Finley těkal očima po zničené místnosti. „Takže to asi neby-
la přátelská rodinná sešlost, co?“

Briony se zachvěla. Innes už je možná pryč, ale její slova ji
budou strašit ve snech. „Moje rodina měla nějaký otázky ohled-
ně toho, proč se turnaj mění,“ odpověděla sklesle a vytáhla si

z copu skleněný střep. „Innes se dobrovolně přihlásila, že se mě půjde zeptat. Nejspíš věděli, že ji pustím dovnitř, ale... myslím, že mě jenom chtěla potrestat.“

„Protože bejt v turnaji na život a na smrt už asi není dostatečnej trest.“ Finley přiběhl ke stěně, u níž se Briony choulila. „Nebolí tě nic?“

„Ani ne.“ Na pár místech ji štípaly ruce, ale to spraví Obvaz. „Nebo aspoň ne fyzicky.“

Finley se zakřenil. „Ve víc tady stejně doufat nemůžeme, ne?“ Briony polkla. „To ne.“

Finley k ní natáhl ruku. Chytila se ho, a když ji zvedl na nohy, najednou jí hlavu zaplavily vzpomínky na předchozí den, kdy společně spárovali Meč s Jeskyní.

Briony si představovala, jak Meč trčí z pilíře tam, kam ho zabodli. Jak se do jezera sypou kameny, jak oni dva zběsile utíkají do bezpečí. A jak triumfálně se potom cítila. Poprvé od chvíle, kdy vyšel Krvavý měsíc, opravdu věděla, že něco udělala správně. Dobře.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptal se Finley.

„No, já už ji samozřejmě do Věže nepustím.“ Briony si povzdychla. „Řekla... řekla jsem jí, že chceme turnaj ukončit. Vypadalo to, jako by jí bylo úplně jedno, jestli mluvím pravdu, nebo ne.“

„Na tom, co si myslí, vůbec nezáleží. Teď už máme důkaz. A víme, co musíme udělat.“ Finley znovu postavil jednu ze spadených židlí a ona mezitím posbírala karmínové figurky a položila je na stůl. Připomněla si, že i když ji možná nebude podpořovat její rodina, mají s Finleym ještě jednu spojenkyni: Isobel Macaslanovou, která za nimi přijde do Věže, jakmile se vzpamatuje ze včerejšího nelítostného souboje.

A až se objeví, budou mít jednoduchý cíl.

Zničit turnaj — než on zničí je.

ISOBEL MACASLANOVÁ

*Zakázaná láska? Viděli jsme šampiony
Isobel Macaslanovou a Alistaira Lowea
ve skandálních objetí.*

ŠARMANTNÍ ZPRAVODAJ

OSUDEM PRONÁSLEDOVANÁ ROMANCE

POSLALA ILVERNATH DO KOLEN

Isobel Macaslanová se probrala přivázaná k židli.

Místnost kolem byla stísněná a tmavá. Mezerami mezi zataženými závěsy pronikaly dovnitř tenoučké paprsky denního světla a ozařovaly zrníčka prachu vznášející se ve vzduchu. V šeru podél zdí stěží rozeznávala police plné různých lahviček, zavařovaček a plastových dóz. Vzduch byl prosycený bylinkami a zatuchlinou.

Zatímco se mlha v její hlavě rozplývala, uvědomila si, že to tam poznává: byla to zadní místnost kletbokrámků Reida MacTavishe. Nebo spíš jedna ze zadních místností. Celý prostor obestíralo mocné zaklínadlo a vyměňovalo jeho obsah jako diapozitivy.

Isobel zoufale škubala za magická pouta okolo svých zápěstí a kousala do roubíku v puse, zauzlovaného pod copem z umaštěných zrzavých vlasů. V panice si v hlavě přehrávala nejnovější vzpomínky.

Souboj u Pilíře šampionů. Kletba, která ji zasáhla a která měla být smrtící.

Reid MacTavish, až příliš ochotný ji uzdravit.

Její vlastní kouzlo, jež jí dovolilo nahlédnout do Reidových myšlenek a ukázalo jí pravdu o tom, co je zač, co provedl a co měl ještě v plánu udělat. Všichni šampioni byli v ohrožení...

Někde mimo místnost cosi zašustilo.

Isobel ztuhla. Když pak nikdo nevešel dovnitř, zatahala za pouta silněji a obvykle bledou kůži pod nimi už měla celou rudou a rozedřenou. Ale očarovaný provaz se ani nehnul. Všechny čaroprsteny jí někdo stáhl z prstů. Pryč byl i její medailonek.

Hrdlo se jí sevřelo panikou, ale nevydral se z něj žádný výkřik ani zakňourání. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že nedýchá — že dýchat nepotřebuje. Srdce jí netlouklo a jen ji v hrudi tížilo jako olovené závaží. A byla jí zima, děsivá zima, a nemělo to nic společného s říjnovým chladem.

Reid jí vysvětlil, co se jí stalo, ale ona tomu pořád nedokázala uvěřit. Otec jí přísahal, že ji Švábův pancéř ochrání, a i když jí kouzlo opravdu zachránilo život, vůbec se nezmínil, jakou cenu za to Isobel zaplatí. Její tělo jí připadalo cizí. Byla zlomená.

Uvězněná.

Jako by už teď byla mrtvá.

Isobel nasála nosem vzduch tak přerývaně a nuceně, až se do roubíku rozkašlala.

Seš Macaslanová, zakrákal jí v hlavě otcův chraplavý hlas. Máš tuhej kořínek.

Ta slova jí opakoval snad stokrát, a i když si je jenom představovala, stejně ji dokázala upokojit. Přinutila se uklidnit, soustředit se. Takový výkon by v její situaci měl být naprosto nemožný, ale Isobel během posledních dvou a půl týdne přišla o schopnost vycítit mágií, znovu ji nabyla, zradila svou bývalou nejlepší kamarádku a odsoudila kluka, na němž jí záleželo, k smrti.

I předtím, než jí dotlouklo srdce, byla jako z ledu.

Isobel zašoupala nohama po podlaze. Teniskami narazila do nějakého kusu nábytku — do pracovního stolu, pokud si tu

místnost správně vybavovala. Zvedla jednu nohu a kopla do desky stolu, až knihy a dózy s hlasitým křachnutím popadaly na zem.

Na okamžik se zaposlouchala a vyčkávala. Nic. Reid na tuhle místnost určitě seslal odhlučňující kouzlo, aby ji tam lépe schoval. Přesně jak doufala.

Isobel sebou hodila do strany. Židle se převrátila a ona bolestí zkřivila tvář, když se ramenem praštila o podlahu. Začala šmátrat okolo, dokud prsty nenahmatala skleněný střep.

Byla to nepříjemná práce. Zanedlouho ztratila cit v levé paži a omylem se poranila na dlani. Ale nakonec střep pouta přerázl, začarovaný provaz zmizel a třpytivá bílá magie pableskující okolo jejích zápěstí se vypařila do vzduchu. Vydrápala se na nohy a pak si vytrhla z úst roubík.

Isobel se nejdřív vrhla k oknu. Trhnutím roztáhla černé sametové závěsy a přimhouřila oči, které si zvykaly na denní světlo, zbarvené Krvavým závojem do tlumeně rudé.

Jenom o metr dál uviděla mechem porostlou zeď z šedých cihel.

„Jestli z tohoto turnaje vyvážnu živá,“ zamumlala, „tak se do Ilvernathu už nikdy nevrátím.“

Protože neměla šanci zamávat na žádného kolemjdoucího a poprosit ho o pomoc, zkusila otevřít okno, jenže bylo pevně zatlučené, a i kdyby se z něj nakrásně pokusila vyskočit, letěla by dolů tři podlaží.

Isobel se otáčela kolem dokola a prohlížela si teď už osvětlenou místnost. Skočila po čarokamenech na pultu, ale hned na první dotek poznala, že jsou prázdné a neobsahují žádná zaklínadla. Mohla by pár kouzel vyrobit — v tomhle pokoji bylo přísad ažaž —, ale to by trvalo, a Reid se mohl každou chvíli vrátit.

Její jedinou možností byl útěk.

Opatrně vzala za kliku, vyhlédla škvírou ve dveřích ven a uviděla úzkou chodbu vytapetovanou nehezkyými květinovými motivy. Reid MacTavish měl vkus jako její babička.

Ať už předtím slyšela jakékoli šustění, teď bylo všude ticho. Počkala ještě několik napjatých vteřin a pak se vplížila do chodby, kde její kroky tlumil béžový koberec, a rozhlížela se kolem sebe. Napravo byly pokoje a chřastící topení. Nalevo schodiště.

Po špičkách se kradla po schodech, podél nichž na stěnách visela sbírka zarámovaných rodinných portrétů. Ty nejstarší byly černobílé nebo sépiové, ale taky tam byly novější snímky z jednorázových fotoaparátů. Na zlomek vteřiny si dovolila prohlédnout Reida, svého únosce, v batolecím věku na oranžové tříkolce.

Ve druhém patře se nacházela kuchyně a obývací pokoj, což se moc nelišilo od bytu nad čarokrámekem její matky. Odpadkový koš přetékal obaly od hotových jídel do mikrovlnky.

„Přestaňte — mi — volat. Kolikrát vám mám říkat, že nemám zájem?“

Isobel v pülce cesty do přízemí ztuhla. To byl Reidův hlas.

„Jo, jasné že jsem viděl, že vnitřní Krvavej závoj zmizel.“

Isobel potlačila vyjeknutí. Sice věděla, že bariéra oddělující centrum Ilvernathu od turnajového území se láme, ale nedošlo jí, že zanikla úplně.

„Co lidi čekali?“ pokračoval Reid. „Ilvernathská kletba je osm set let stará — to dá rozum, že je nestabilní. A kupříkladu mně to je úplně u prdele.“

Za jiných okolností by se Isobel té komicky nepravdivé lži snad i zasmála. Nejen že Reidovi turnaj nebyl ani trošku u prdele — on jím byl přímo posedlý. Koneckonců byl právě on oním neznámým autorem knihy *Tragická tradice*, skandálního odhalení, které přes noc z Ilvernathu místo tiché dovolenkové destinace udělalo mezinárodně proslulou pamětihodnost. Ale tohle věděla jenom Isobel.

Opatrně nakoukla za roh. Reid se nakláněl přes prodejní pult ve svém krámku. Stál k ní zády, a tak viděla jenom konečky jeho umolousaných tmavých vlasů a prst, na nějž si namotával telefonní šňůru.

„Ne, *ne*, nechci se potkat osobně. Já — já... Proč ne? Protože mám na práci lepší věci.“

Těkala očima do všech směrů a hledala únikový východ. Než ji k Reidovi donesli, aby ji pomohl vyléčit, byla v jeho obchodě jenom jednou a tehdy vešla i odešla předním vchodem, kde však teď stál Reid. Pak si za svými zády všimla chodby, stáječící se okolo schodiště. Svitla jí naděje. Tohle přece musí vést k zadním dveřím.

Když si ověřila, že se Reid nedívá, skrčila se za zábradlí. Prosmýkla se okolo koupelny a kumbálu na košťata. A potom za roh, ke dveřím.

Isobel se k nim vrhla a zmáčkla kliku.

Zamčeno.

Strčila prsty mezi žaluzie a roztáhla je natolik, aby za nimi zahlédla úzkou uličku. Na malém parkovišti za drátěným plotem stálo několik prázdných aut. Nikde ani živáčka.

„Co s tím má společnýho můj věk? Jsem nejlepší kletbotvůrce ve městě!“ vyštěkl Reid z druhé místnosti. „Víte co? Mně je to jedno. Zavolejte Aleshireové. Zavolejte Calhounovi. Zavolejte, komu chcete. Určitě narazíte na nějakýho čarotvůrce, kterej vám rád poví svůj názor.“

Isobel se otočila na patě. Možná tady Reid má někde schovaný klíč. Prohrabala kapsy kabátů pověšených na věšáku vedle. Našla jenom prázdné čarokameny, zmuchlané účtenky, obaly od žvýkaček a pozvánku na každoroční podzimní prodej koláčků Ilvernathské střední školy.

Tiše zanadávala a vyndala ruku z kapsy poslední kožené bundy. Křivák sklouzl z věšáku, spadl na zem a zip přitom s hlasitým cinknutím narazil do podlahových prken.

„Já — já už musím.“

Isobel se zděšeně vrhla ke kumbálu na košťata a skočila dovnitř, ale než za sebou stačila zabouchnout dveře, chytila je ruka Reida MacTavishe. Na prstech se mu třpytila desítka křišťálových čaroprstenů.

„Snažila ses vyklouznout zadem, vid’?“ Prudce otevřel dveře a odhalil tak Isobel, přikrčenou mezi zimními bundami a úkldovými prostředky. „Mám obchod zamčenej zevnitř. Kouzlem Ani dovnitř, ani ven. Chytrý, co? Lidi můžou odejít, jenom když jim to dovolím.“

Isobelin nucený klid se zhroutil jako domeček z karet. Ale nechtěla, aby viděl, že má strach. Za zády nahmatala plastovou násadu — mop. „Donekonečna mě tady držet nemůžeš.“

„Á, ale já tě tady nepotřebuju držet donekonečna, princezno. Potřebuju tě už jenom hodinu.“

Reidovi se na tváři rozlil nafoukaný úsměv. Hrozně se mu líbilo, jak moc Isobel nenávidí tu přezdívkou, kterou jí říkal jen on, jako by se znali o dost líp než doopravdy.

Anebo si Reid možná jenom myslel, že Isobel Macaslánovou — tu holku, jejíž obličej se na něj poslední rok díval z titulních stran všech novin a časopisů — zná. Rozhodně si to myslel celý svět. Poté co Isobel nedobrovolně prohlásili za první členku ilvernathské „Surové sedmy“, se její identita smrškla na výšku jejích podpatků, značku jejího make-upu a délku její sukně. Byla hezká a oblíbená, a k tomu měla výborné známky. Miláček paparazziů. Vražedná slečna dokonalá.

Isobel popravdě Reida taky hodnotila. Jeho nevkusný drsnácký ohoz, deset navlas stejných černých triček, které na jeho vyhublé postavě plandaly. Podmalované oči, díky nimž jeho bledá pleť vypadala ještě bledší. Desítka náhrdelníků s popraskanými, mrtvými čarokameny. Stříbrná pecka v jazyku. Cokoli dalšího, co ještě podtrhávalo image osmnáctiletého rádoby pankáče, který zdědil kletbokrámek po rodičích.

Reid MacTavish byl mnohem větší neřád, než si všichni mysleli.

„Co bude za hodinu?“ zeptala se Isobel obezřetně. Sklouzla rukou po násadě mopu a uchopila ji pevněji.

„Finále,“ odpověděl Reid. „I kdyby to nešlo přesně tak, jak doufám, tak myslím, že zhroucení turnaje je nevyhnutelný.“

Briony chtěla turnaj rozebrat bezpečně, kousek po kousku, aby pět zbývajících šampionů vyvázlo živých. Ale Reid nehodlal být trpělivý ani ponechat odměnu v podobě ilvernathské vysoké magie náhodě. Chtěl turnaj zničit a nechat kletbu, aby vzala zbylé šampiony s sebou. Pak by vysoká magie připadla jemu.

„Jak bys tohohle asi tak mohl dosáhnout do hodiny?“ zeptala se.

Reid se zazubil. „Díky tobě.“

Jakmile se po ní natáhl, Isobel se ohnala mopem. Zachytil ho těsně před svojí bradou, načež zkrřivil tvář a druhou rukou se zvláště chytíl za bok. Isobel zavrčela a chystala se ho nakopnout mezi nohy, ale než ho stačila trefit, z jednoho jeho prstenu vystřelila kletba a vzduch zavířil bílou magií.

Mířila na ni.

Když ji magie obtočila jako provázky loutku, vykřikla a noha se jí samovolně vrátila zpátky na zem.

„Pojď.“ Reid jí pokynul ukazováčkem. „Já ti to ukážu.“

Isobel se snažila kouzlu bránit, ale bylo příliš mocné. Zatímco Reida následovala do přední části obchodu, připadala si ve vlastním těle jako nedobrovolný pasažér. Na stole ležela dřevěná čarovnice s vyrytou sedmicípou hvězdou. Okolo se povalovaly cínové prsteny a lahvičky s přísadami, které Reid odhrnul na stranu, aby pro čarovnici udělal místo. Pár jich bylo roztroušených i po podlaze.

Uprostřed čarovnice spočíval Plášť. Byla to jedna ze sedmi turnajových Relikvií — předmětů, které se jako padající hvězdy snášely z oblohy na zem a poskytovaly šampionovi, jenž si je přisvojil, unikátní a mocná zaklínadla z vysoké magie. Plášť měl v sobě kouzlo neviditelnosti a nepřemožitelnosti. Teď tady ležel zmuchlaný na hromádce.

„Tahle Relikvie patří tobě,“ vysvětloval Reid. „To znamená, že tě tady potřebuju.“

Isobel civěla na Plášť a hrdlo se jí sevřelo bolestnými vzpomínkami. Jak jí ho Alistair Lowe dává. Jak jí Alistair Lowe potmě

šeptá strašidelné příběhy. Jak Alistair Lowe bojuje o život a nabízí jí vlastní krev, jenom aby v sobě mohla znovu probudit síly, o něž omylem přišla.

Isobel trvalo několik okamžiků, než se jí vrátil hlas. „C-co to s ním děláš?“

„Sedni si,“ odbyl ji Reid a dál si jí nevšímal. Isobel se sesunula na dřevěnou stoličku před čarovnicí. Reid poklepal na vypínač s čarokamenem u dveří. Neonově oranžová vážka v okně automaticky zhasla. Závěsy se zatahly a skryly místnost před zvědavýma očima chodců a řidičů uprostřed ranní dopravní špičky. A kartonová cedule na skleněných dveřích se otočila. **ZAVŘENO.**

Reid spokojeně popadl skládací hliníkovou židličku, postavil ji před Isobel a obkročmo se na ni posadil. Do podvědomí se jí vetřela vzpomínka na fotku s tříkolkou. „Už jsi někdy seslala kletbu desátý třídy?“

Existovaly dvě varianty zaklínadel: kouzla, která měla za úkol pomáhat a být prospěšná, a kletby, jež měly za úkol ublížit. Třída deset byla nejvyšší třída jakéhokoli zaklínadla, co šlo vyrobit z obecné magie. V každodenním životě bylo jen málokdy potřeba zaklínadlo vyšší než třídy dva nebo tři a většina lidí se nikdy ani nepokoušela o vyšší třídu než šest. Většina lidí k tomu neměla důvod.

„Přece víš, že jo,“ odpověděla Isobel. Smrtčina náruč desáté třídy, již seslala na Alistaira, pocházela z receptu v Reidově rodném grimoáru.

V jeho tváři se mihl zvláštní záblesk, a kdyby nevěděla, že to není možné, skoro by si tipla, že to na něj udělalo dojem. Ale pak zmizel a nahradil ho jízlivý úšklebek.

„No jo. Jak jsem na to mohl zapomenout?“ Reid kývl hlavou k dnešnímu vydání *Ilvernathských listů* na polici napravo, kde se na titulní straně skvěla obrovská fotografie Isobel v Alistairově náruči, rty spojené v polibku. Bylo jí jasné, že až tento týden

vyjde *Šarmantní zpravodaj*, oblíbený celonárodní bulvární plátek, bude v něm podobně skandální článek. „Vždycky mi to připadalo romantický. Kletba smrti, jíž tě někdo políbil, nikdy nemine svůj cíl.“ Tak se to říká, ne?“

Vůbec nic romantického na tom nebylo.

Na rozdíl od většiny kleteb smrti Smrtčina náruč zabíjela pomalu, s každým zlým skutkem, který oběť vykonala. Alistair možná pořád žije a dýchá, ale ze všech zbývajících šampionů v turnaji byl on ten nejkrutější. Dokonce ani Isobel, která viděla jeho dobré stránky, to nemohla popřít. Pochybovala, že zůstane naživu déle než několik dní.

Isobel mrkáním zahnala zbytečné slzy. I když jí seslání té kletby zlomilo netlukoucí srdce, nelitovala toho. O Alistaira přišli v tom okamžiku, kdy se vrátil Hendry. A kdyby nebylo Švábova pancéře, Isobel by už byla mrtvá — Alistairovou rukou.

Zlostně na Reida hleděla. Snažil se ji vyprovokovat, ale ona mu nehodlala dopřát tu radost, že to funguje.

„Teď mi tady asi začneš vykládat, co za příšernou muziku posloucháš, ne?“ pronesla bezbarvě.

Zamračil se. „Teď vám tady zatlučeme hřebík do rakve. Společně.“

Přestože se tomu Isobel bránila, její levá ruka se natáhla přes stůl k němu. Reid se jí stále díval do očí s tím samolibým výrazem, a jako by ji tím nejděsivějším způsobem na světě žádal o ruku, navlékl jí na prsteníček — přímo vedle jejího prstene šampionů — turmalínový kletboprsten. Podobně jako většina prstenů v jeho obchodě měl nemoderní cínovou obroučku a kámen charakteristického oválného tvaru.

„Ta tvoje kletba ovládá moje tělo, ne mou mysl,“ řekla Isobel. „Nemůžeš mě donutit cokoli seslat.“

Reid jí stiskl ruku a otočil tu svoji dlaní vzhůru, takže se arzenál jeho ošklivých prstenů ve světélkující záři stropních svítidel zatřpytil.

„Prokletí rulíku. Železná panna. Dar gilotiny,“ protáhlým hlasem je jeden po druhém vyjmenovával. „Jen si vyber.“

Takže ji k tomu přinutí, stejně jako kdyby jí u krku držel nůž.

„To bys neudělal,“ prohlásila Isobel a znovu si vybavila fotografie. A čalouněný nábytek a květované tapety a domov, kde kdysi lidé bývali šťastní.

Reid si ji nevěřicně prohlížel. Její odvážná slova vůbec nese-děla k růžové sametové teplákovce potřísněné krví, kterou měla na sobě.

Když znovu promluvil, jeho hlas zněl vážně.

„Myslíš?“

Bez tlukoucího srdce jí vlastní strach připadal cizí. Bylo těžší ho zahnat.

„F-fajn,“ vykoktala. „Kterou kletbu mám seslat?“

„Pekelnou zkázu, přímo na Plášť. Uvědomuju si, že vysoká magie zdvojnásobí třídu každého seslaného kouzla nebo kletby, a vzhledem k tomu, že je Plášť z vysoký magie vyrobenej, radí se k ještě vyšší třídě než desátý. Ale protože patří tobě, mělo by se to vyrušit. Myslím.“

„Myslíš?“

Reid si jí nevšímal, sáhl do kapsy, vytáhl z ní další kámen — tentokrát to byl jemný růženín — a položil ho na Plášť. Nevycházelo z něj ani žádné světlo, ani bílá záře obecné magie, ani rudá té vysoké. Byl prázdný.

„K čemu to je?“ zeptala se.

Zamlaskal, jako by byla neposlušné dítě. „Tolik otázek. Musíš se soustředit. Jestli se ti kletbu desátý třídy nepodaří seslat, mohla by se odrazit na tebe — nebo ještě něco horšího. A ani se neobtěžuj ji seslat na mě. Mám na sobě štít stejné třídy a tenhle Dar gilotiny by ti usekl hlavu ještě dřív, než bys toho vůbec stačila začít litovat.“

Isobel opravdu tento postup napadl, ale bohužel mu věřila. Nebyl tak velký pitomec, aby jí navlékl na prst kletboprsten, aniž by byl připravený se bránit.

Jenže pokud na Plášť sešle Pekelnou zkázu, tak ho zničí, a tím pádem zmaří všechny plány, které Briony s Finleym vymysleli. Bez Relikvií existovala jediná možnost, jak turnaj ukončit. Musesli by se obětovat, aby žádný šampion nevyšel zpoza Krvavého závoje živý.

Žaludek se jí sevřel strachy. Chtěla se bránit, chtěla přežít, ale ne na úkor svých spojenců. A pokud Reidův plán bude fungovat, pak Isobel stejně zemře.

Měla by to být jasná volba. Přece bylo určitě lepší teď umřít se ctí než zahynout později, ale zbaběle. Briony a Finley by to tak udělali. Dokonce i Alistair, i když byl krutý a bezradný, riskoval svůj život kvůli tomu, co pro něj bylo důležité — kvůli ní.

Vzlykla a její klid se konečně zhroutil. Už byla ze všech těch nemožných rozhodnutí hrozně unavená. Chtěla jít domů, do své postele, za mámou. Chtěla se ve svém těle znovu cítit jako ve vlastním. Chtěla si přestat připadat tak mizerně, chtěla přestat mít strach.

Zatímco Isobel přemýšlela o své smrti, napadla ji děsivá myšlenka. Kdyby nechala Reida, aby ji zabil, komu by připadl Plášť? Podle turnajových pravidel si Relikvie mohli přisvojit jenom šampioni... ale turnaj už se lámal. Nemělo by vůbec být možné, aby Isobel byla tady, v Ilvernathu. A přesto tady byla. Jako nesoutěžící by Reid neměl být schopen s ní mluvit ani jí ublížit. A přesto toho schopen byl.

Kdo může s jistotou říct, že kdyby ji Reid zabil, nepřipadl by Plášť jemu a on by ho pak nemohl zničit sám? Možná to byla malá pravděpodobnost, ale Isobel nebyla ani Briony, ani Finley, ani Alistair. Nedokázala riskovat život jenom proto, že to tak snad je správně. Možná to znamenalo, že ostatní odsuzuje k smrti. Anebo možná, až ji Reid pustí, bude moci přijít na to, jak to spravit.

Jinou možnost neměla.

„Bejt tebou, trochu bych uhnula,“ vyrazila ze sebe.

Pak seslala Pekelnou zkázu.

Nad Pláštěm se rozhořely bílé plameny. Nádherné hedvábí se seškvařilo a scvrklo, jako by to byl jenom papírový kapesník. Do vzduchu se vznesl odporný puch, jako když se pálí vlasy, tři spony s čarokameny jedna po druhé praskly a v každé puklině pomalu vyhasla rudá záře vysoké magie.

Přesně jak ji Reid varoval: bylo nebezpečné, aby se přestala soustředit. Ale Reid vůbec nespustil pohled z Pláště a v tmavých očích mu hrály plamínky.

Pak se prázdný čarokámen položený na Relikvii šarlatově rozsvítil.

Isobel zalapala po dechu. Nejenže Reid Plášť zničil, on z něj ukradl vysokou magii. Neměl by být schopný nic takového udělat — pravidla turnaje to zakazovala. Ale ona nemohla ztrácet čas přemýšlením o nemožném.

Váhavě zahýbala prsty. Měla pravdu. Reid v tom rozrušení přestal sesílat loutkářské kouzlo.

Isobel si tak opatrně, jak se odvážila, shrnula do klína všechny kletboprsteny v dosahu a nacpala si je do kapes.

Neměla příležitost svůj nepodstatný úspěch oslavit. O chvíli později Pekelná zkáza vyšuměla a z drahocenného magického artefaktu nezůstalo nic než hrstka popela.

Reid vytáhl kámen z hromádky, co zbyla z Pláště, Isobel si otřela slzy z tváří a zeptala se: „Co s tím budeš dělat?“

„Přidám si ho do sbírky, co jinýho?“ Reid si kámen zvedl k očím, zálibně si prohlížel, jak rudě září, a přitom kmital piercingem mezi rty. „Díky nám dvěma je Brionyin plán odsouzenej k neúspěchu. Turnaj je o krok blíž zborcení a ilvernathská vysoká magie brzo bude moje.“

Isobel sevřela okraje stoličky, až jí zbělaly klouby. Vysoká magie dokázala srovnat hory se zemí, jediným zaklínadlem přivolat nebo zastavit hurikán. Co s touhle mocí bude dělat Reid MacTavish, který intrikoval a lhal a teď zmařil jedinou naději, kterou měli?

„U-udělala jsem, cos chtěl.“ Isobel se chvěl hlas. „Teď bych už chtěla jít.“

„Jít?“ Reid s hranou zvědavostí naklonil hlavu na stranu. „Kdo říkal něco o tom, že bych tě měl nechat jít?“

Z jednoho jeho prstenu vystřelila další kletba. Isobel instinktivně zvedla ruce, aby se ochránila a připravila se na strašlivý konec, který jí sliboval. Místo toho ale jenom ucítila píchnutí na prstě a všechno zčernalo.

ALISTAIR LOWE

Očití svědkové tvrdí, že konfliktu u Pilíře šampionů se zúčastnila ještě sedmá osoba, ale ať to byl kdokoli, neobjevil se na žádných fotografiích.

ILVERNATHSKÉ LISTY

TURNAJOVÉ NÁSILNOSTI VTRHLY
DO ILVERNATHU

Lesem procházeli tři Loweovi a drželi se za zakrvácené ruce.

Ten vpředu měl mizernou, vražednou náladu. Zatímco se prodíral podrostem, stromy a keře mu uhýbaly z cesty. Pravděpodobně za to mohl vítr. Ale Alistair Lowe si radši představoval, že se před ním krčí a snaží se vyklidit pole. Koneckonců miloval strašidelné pohádky a v tomhle příběhu byl za nestvůru on.

„Víš, kam jdeš?“ zašeptal za jeho zády starší bratr Hendry.

Ti dva si byli podobní: tmavé vlasy, které si už příliš dlouho nemyli a nečesali, obličej s ostrými rysy, šedé oči barvy asfaltu. Ale zatímco Hendry měl světlou pleť posetou pihami a opálenou z odpoledních šlofiků na slunci, Alistair byl bledý a v rudém denním světle vypadal skoro nažloutle. Hendry rozdával úsměvy všude kolem, zato Alistair měl rty neustále zkřivené do nepříjemného úšklebku.

„Jdeme domů,“ odpověděl Alistair. „Do novýho domova.“

Od chvíle, kdy se Alistair s Hendrym vrátili na Loweovo panství, aby tam vykonali pomstu, uběhlo jen pár hodin. Alistair přemýšlel, jestli mrtvá těla už někdo objevil. Jestli našli jejich strýce, s roztaženýma rukama a nohama na posteli s nebesy.

Jejich babičku, ležící na břiše pod zasmušilými portréty předků, pověšenými na zdech salonku. Jejich matku, zhroucenou na umyvadle v koupelně.

Alistairovi pořád zněl v uších její jekot, jako by v zrcadle uviděla ducha. Zachvěl se, ale stejně doufal, že na ten zvuk nikdy nezapomene.

„Co když žádnéj novej domov nechci?“ zeptala se třetí Loweová, osmiletá Marianne mladší. Byla to děsivá holčička, oblečená celá v černé — až na bílé lemy krajkových ponožek a odporně žvýkačkově růžový batůžek. Mezi její oblíbené věci patřily karamelky, kreslené seriály vysílané v sobotu ráno a sbírání kostí mrtvých zvířat, zvlášť jejich zubů. Její nejméně oblíbenou věcí na světě byl Alistair. Už od dob, kdy byla batole, se Alistair často budil a našel ji číhat na prahu svého pokoje, jako by mu zamožovala spánek nočními můrami.

„Tebe se nikdo neptal, Larvo,“ zavrčel Alistair.

Hendry po Alistairovi loupl varovným pohledem, což Alistair ignoroval. Kdyby bylo po jeho, tak by Marianne kouzlem omráčili, nalepili by jí na čelo poštovní známku a nechali by ji na verandě domu starosty Ananda jako nějaký ohavný balíček. Ale Hendry trval na tom, že zbylí Loweové musejí držet pohromadě. Alistair by si radši jako domácí zvířátko koupil skunka.

Marianne Alistairovi místo odpovědi zaryla černě nalakované nehty do dlaně. I přes pletenou rukavici cítil, že mu teče krev.

Nad hlavou jim zakrákala vrána, odletěla a v korunách stromů to zašumělo. Alistair sebou trhl a jeho prsten s Upírovým kulem se rozzářil — zbraň připravená zaútočit. Okolo nich se na zem snášelo suché listí jako šupinky mrtvé kůže.

I Hendry ztuhl. Ale když uběhlo několik vteřin a odnikud na ně nevyskočila žádná nová hrůzostrašnost, tiše řekl: „To nic, Ale.“

Právě přezdívkou, kterou bratr Alistaira oslovoval, ho donutila ke klidu. Ne jeho instinkt. Celoživotní příprava na roli šampiona

z Alistaira udělala čepel ostrou jako břitva, ale jenom Hendry v něm vždycky viděl něco víc, člověka.

Trmáceli se dál. Les se brzy rozestoupil a před očima se jim objevila mýтина, kde stála do strany nachýlená kamenná chalupa. Po celém turnajovém území v divočině okolo Ilvernathu bylo rozestých sedm budov známých jako Dominanty a každá nabízela šampionovi, jenž ji obsadil, jedinečné a mocné atributy. Chalupa z nich byla žádaná nejméně, protože obsahovala jenom základní nutnosti k přežití jako jídlo a vodu. Ale jelikož Alistair poslední dva týdny živil téměř výhradně na instantních nudlích a proteinových tyčinkách, rozhodně neřekne ne dobré večeri.

To ovšem nebyl ten důvod, proč si vybral zrovna Chalupu. Zvolil si ji, protože za celou historii turnaje ji nikdy žádný Lowe neobsadil.

„Tak to ne,“ zafňukala Marianne. „Já chci do Krypty.“

„Můžeš si jako první vybrat, kde budeš spát,“ chlácholil ji Hendry.

Marianne to ukonejšilo, a tak odhopsala ke vchodu, přičemž lakýrkami rozšlapala květiny na rozkošném záhonku v předzahradce. Když však vzala za kliku, hned se otočila a zavolala: „Je zamčeno!“

Alistair zatajil dech a vydal se za ní. Dominanty směli ovládat pouze šampioni, a i ti mohli v jednu chvíli velet jenom jediné z nich. Alistair před šestnácti dny obsadil Jeskyni. A přestože Jeskyně už byla zničená, neměl tušení, jestli ho Chalupa přijme ani kam se zbytek jeho rodiny vrátne, když se to nepovede.

Naštěstí jakmile položil ruku na dřevěnou kliku, moc Chalupy pod jeho dotykem zavrňela a z nebe na mýtinu se jako mlžný závoj snesla šarlatová ochranná kouzla. Dveře se rozletěly a za nimi se objevila maličká kuchyňka plná hliněných pekáčů, nej-různějších zavařovaček a litinových pánví. V krbu se rozhořel oheň, což v říjnovém chladu uvítali. Závěsy se roztáhly. Konvice na čaj zapískala.

Když vešli dovnitř, Hendry přejel ukazováčkem po špinavém okně a zanechal na něm šmouhu. „Tady je ale binec. Myslel jsem, že se Dominanty přizpůsobují vkusu jejich šampiona.“

Alistairovi to tam připomínalo čarodějnickou chýši ze strašidelných příběhů, které jim matka šeptala před spaním. Alistair na těchhle pohádkách kdysi lpěl. Vytvořil si z nich celou svoji identitu — zákeřného člověka bez srdce. Koneckonců vyrůstal se strachem z turnaje, na nějž ho celý život připravovali, ale v příbězích rodiny Loweovy vždycky vyhráli záporáci.

Jenže to už teď chtít nemohl. Oni dva s Hendrym už ty opravdové záporáky povraždili. Přesto se Chalupa nezměnila, jako by se Alistairovi vysmívala, že se nezměnil ani on.

Alistair ty děsivé myšlenky zahnal, pořádně si prohlédl jejich nový, skromný domov a zastavil se před krbem. Z římsy čněl obrovský kus kamene a dosahoval až ke stropu — pilíř, srdce magie Chalupy. Na jedné straně byl vyrytý kruh se sedmi hvězdami, jedna místo každé ze sedmi Relikvií. Tři však už klesly dospodu kamene, což znamenalo, že z nebe už spadly tyto Relikvie: Meč — teď již zničený —, Plášť a Zrcadlo. Na druhé straně se nacházel seznam všech šampionů a jména mrtvých byla přeškrtnutá.

Carbry Darrow. Milý, naivní, učenlivý. Prošpikovaný desítkou šípů. Briony Thorburnová přísahala, že to byla nehoda.

Elionor Payneová. Prohnaná, nemilosrdná, zarputilá. Následkem Alistairovy kletby se její tělo rozprsklo jako prasknutý balonek. A tohle žádná nehoda nebyla.

Alistair zamyšleně přejel prstem přes jednu ze tří puklin, které se táhly hrubým šedivým kamenem. Tahle byla jenom pár centimetrů pod Elionořiným jménem. Z každé praskliny vyzařovalo zlověstné, tlumené rudé světlo, jako by z turnaje prosakovala vysoká magie — moc, která ho držela pohromadě. Druhou stranu pilíře štěpila jediná prasklina.

Dohromady čtyři pukliny, zničený vnitřní Krvavý závoj — turnaj se opravdu lámal.

Ale Alistairovi už na tom nezáleželo.

Za ním zapraskal vodovodní kohoutek, a když se otočil, uviděl, jak si Hendry ve dřezu smývá z rukou krev jejich rodinných příslušníků. Jakmile s tím skončil, otočil se s chladnou tváří k Alistairovi. Ten výraz mu neslušel, ale seděl k hrůzostrašné bílé lince táhnoucí se kolem jeho krku. Jizvě, která i z šarmantního, přátelského Hendryho Lowea dělala nestvůru.

„Jak se cejtíš?“ zeptal se ho Alistair opatrně.

„Naživu.“

Na tomhle jediném záleželo, protože ještě před dvěma dny Hendry naživu nebyl.

Alistair sebral ze země Hendryho pohozený batoh a vyprázdnil ho na zaprášený stůl. Vysypala se z něj alespoň stovka čarokamenů a kletbokamenů, které všechny uloupili z Loweova panství. Alistairovi padl zrak na jeden onyxový kámen. Zvedl ho levou rukou v rukavici, až se jeho drážky ve světle ohně z krbu zatřpytily.

Démonova pohřební hranice. Babiččin oblíbený.

„Nemůžeš je použít, Ale,“ prohlásil Hendry. „Ani jeden.“

„Protože teď jsem na to moc hodnej, nebo co?“ odfrkl Alistair. Ti dva vykonali spravedlnost, ale to z něj ještě nedělalo čestného člověka.

Z druhé tašky Alistair vytáhl dřevěnou čarovnici, původně zapasovanou mezi knihy křížovek, a položil ji na stůl před nimi. Doprostřed umístil prázdnou Démonovu pohřební hranici.

„Nedělej to,“ varoval ho Hendry. „Tvoje kletba se tím jenom zhorší.“

Alistair si nemohl pomoci a stáhl si límec svetru o kousek dolů, stejně jako to neustále nervózně dělal poslední dva dny. Po jejich rodinném dýchánku dnes ráno mu bílá skvrna Smrtčiny náruče vylezla od konečků prstů až k rameni.

Alistair se zhrozil a pustil límec. Hrozně nerad se na stopu po kletbě díval a přemýšlel o smrti, která ho nepochybně čekala.

„Já vím, jak Smrtčina náruč funguje,“ odsekl. „Pomohl jsem ji Isobel vyrobit, ne?“

Vytrhl korkovou zátku ze skleněné lahvičky a vylil její obsah na čarovnici. Vzduchem zavířila surová obecná magie, bílá a třpytivá jako hvězdný prach. Jakmile čarotvůrce do kamene vstípil zaklínadlo, bylo potřeba kámen naplnit surovou magií, než se dal použít. A surová magie byla lehce k nalezení, člověk si ji snadno mohl koupit v kterémkoli místním supermarketu nebo v lékárně na rohu, nebo pokud někdo byl dost přičinlivý, mohl si ji taky nasbírat sám. Magie se často zdržovala na tichých místech, například na hřbitově, v lese nebo v podkroví. Pár smítek dokonce pableskovalo i v Chalupě a mrkalo na ně ze dřezu.

Alistair se pokoušel vlákat surovou magií do kletboprstenu netrpělivými, trhavými pohyby. Se surovou magií se mělo zacházet něžně, jenže zmínka o Smrtčině náruči roznítla jeho už tak mizernou náladu jako benzin vlitý do ohně. Vzpomínka na to, co mu Isobel Macaslanová provedla, vážně bolela. Byla první člověk kromě Hendryho, který se na něj díval jako na něco víc než na neřáda, jako na něco víc než jen na Lowea.

Anebo tak tomu aspoň jako naprostý ubožák věřil.

Dnes celou titulní stranu *Ilvernathských listů* zdobila fotografie jejich osudného polibku. Zítřka tam určitě bude reportáž o jeho vyvražděné rodině.

Představil si, za co ho asi titulky označí: za problematického syna, krvežíznivého šampiona, nestvůru. Představil si, jak jim dojde celá ta odpudivá pravda. Pravda, kterou Alistair neodhalil za celých šestnáct let života v tom domě. Pravda o tom, proč Loweovi vyhráli tolik turnajů. Každý jejich triumf byl vykoupen obětí — smrtí, již využili jako roznětku příšerné, ničivé zbraně.

V této generaci se obětí stal Hendry.

Bezútěšnost Chalupy ještě zhořkla. Voda v čajové konvici na kamnech začala bublat, kalná jako bažina. Po podlaze přeběhl stín nějakého hlodavce.

Hendry se k Alistairovi natáhl. Při tom pohybu za ním zůstal pruh rudého světla, jako by se jeho obraz nějak zasekl. Protože i když byl Hendry dost skutečný na to, aby dýchal a spal a sesílal zaklínadla, byl naživu jenom díky vysoké magii turnaje. A jestli turnaj skončí tak, jak si to přála Briony a ti ostatní — jak si to dřív přával i Alistair —, pak se Hendry znovu vrátí do světa mrtvých.

Hendry polkl. „Chci, abys vyhrál, protože chci, abys přežil. Ale co když turnaj vyhraješ a já stejně zmizím?“

„To se nestane,“ utrl se na něj Alistair a v jeho hlase se ozvala panika.

„To nevíš, Ale...“

„Vím. Protože až vyhraju, připadne vysoká magie Loweovejmu. A to...“ Podruhé vytěsnil z hlavy jekot své matky. „To jsme teď jenom my.“

Hendry mu pevně stiskl ruku. Usmál se na něj jedním ze svých opravdových, hřejivých úsměvů a Alistair si skoro dokázal představit, že už je turnaj dávno za nimi a že společně utekli z Ilvernathu, přesně jak po tom vždycky toužili.

„Doufám, že máš pravdu,“ zamumlal Hendry.

„Mám.“ Alistair celé dětství studoval vysokou magii své rodiny. Byl si jistý.

„Ale jak vůbec můžeš vyhrát? Pokud zabiješ ostatní šampiony, tak tě kletba pohltí.“

„Nevidím žádný jiný východisko.“

„A co když oni zabijou tebe? Už jednou jsi málem umřel.“

„To bylo předtím. Teď je všechno jinak.“ Alistair si navlékl nabitý kletbokámen na prsteníček a díval se, jak onyx září zlověstným bílým světlem. Teď bude nosit babiččinu oblíbenou hračku jako trofej. Jako připomínku, že i kdyby zapudil loweovské jméno a všechno, co je s ním spojeno, stejně by pořád byl tím nejohroženějším šampionem celého turnaje, o němž všichni ostatní vědí, že se ho musejí bát. „Teď mám co ztratit.“

GAVIN GRIEVE

*Díky všem, kdo vyplnili náš turnajový dotazník
a poslali nám ho! Přestože drtivá většina našich čtenářů
předpovídala, že první prolitou krev turnaje přinese
smrt Gavina Grievea rukou Alistaira Lowea, zatím se
Grieveovi podařilo přežít dva další šampiony. Vyplňte naši
aktualizovanou sázenku a vyhrajte čaroprsten čtvrté třídy
z Aleshireova Emporia ZCELA ZDARMA!*

ŠARMANTNÍ ZPRAVODAJ

SÁZKY NA MASAKR!

Gavin Grieve stál ve sklepení Hradu a skrz mříže ze zvrásněného železa sledoval svého zajatce, zhrouceného na zemi v cele. Když Gavin Dominantu plnou nablýskaných brnění a s obrovským trůnním sálem obsadil, cítil se jako král. Bral to jako důkaz, že je rovnocenný soupeř ostatních šampionů v turnaji, a ne někdo druhořadý, jak to bylo celý jeho život. Ale během posledních dvou týdnů si uvědomil, že sláva a majestát mu nezajistí ten příběh, po němž toužil — ten, na jehož konci bude šest mrtvých šampionů a on jako vítěz.

Klíč k jeho přežití se nacházel tady ve sklepení, mezi vší tou špínou a hnílobou.

„Vstávat,“ prikázal svému zajatci. Zavalitý muž s růžovoučkou pletí se s trhnutím probral. V mihotavém světle loučí byly vidět jeho rysy zkřívené panikou. Gavin doufal, že se mu líbí výhled na mechem porostlé zdi, kaluže zakalené vody na zaneřádané podlaze, zvířecí kosti a rozlámaná pouta, poházená před celou.

Jenže když si ho zajatec pořádně prohlédl, jeho znepokojení se vytratilo až příliš rychle na to, aby se to Gavinovi líbilo. Ten chlap si upravil kravatu, vytáhl si manžety a postavil se na nohy.

„Takže jsi mě unesl, zhypnotizoval a teď mě rušíš ze spaní?“ Osmand Walsh se přisouval k mřížím. „Co přesně ode mě chceš?“

Gavin ho nesnášel za tu falešnou sebejistotu, za ten pisklavý a povýšený hlas. Walsh byl čarotvůrce, který se při každé příležitosti Grieveovým otevřeně poškleboval a nenechal si ujít žádnou příležitost, kdy mohl světu připomenout, že jsou jediná rodina, jejíž šampion turnaj nikdy nevyhrál. Stejně jako ostatní ilvernathští čarotvůrci odmítl Gavina sponzorovat zaklínadly. Ale když Walsh Gavina odbýval, byl přitom obzvlášť krutý a v nejmenším mu nezáleželo na tom, že sedmnáctiletého kluka posílají na smrt.

Dokonce i teď to vypadalo, jako by Gavina považoval spíš za něco otravného než za hrozbu. Gavin se celý život učil přebíjet vztek tělesným cvičením a studiem, místo toho, aby mu ujely nervy. Ale tenhle čarotvůrce vyloženě zkoušel, co Gavin vydrží.

„To tě nemusí zajímat.“ Přistoupil blíž k mřížím, až se nad Walshem hrozivě tyčil. Gavin byl vysoký a ramenatý, měl rozčuchané blondaté vlasy, světlezelené oči a bledou tvář, která by mohla být hezká, kdyby nevypadala tak utrápeně. Sice byl ze všech zbývajících šampionů ten nejméně talentovaný sesílatel, ale jeho nemilosrdnost byla stejně smrtící jako kletba desáté třídy, i když to nikdo jiný nevěděl. Zvedl ruku a ukázal čarotvůrci křišťál, jenž mu zlověstně zářil na ukazováčku. Ale než stihl seslat Ďáblův chřtán, který by tomu chlapovi dočasně přilepil jazyk ke spodnímu patru, Walsh mu skočil do řeči.

„Počkej!“ Á, tady máme tu paniku, pomyslel si Gavin spokojeně.

„Proč bych měl?“ zeptal se ho chladně.

„Protože mám teorii o tom, co děláš.“ Walsh si o kousek stáhl roztrhanou košili a odhalil řeznou ránu, kterou mu Gavin

způsobil na klíční kosti. Přes noc se na ní udělal strup a na jejích okrajích teď bylo vidět zaschlou hnědou krev. „Kradeš mi životní mágií.“

Gavin polkl, protože si vzpomněl, jak mu řízl do kůže a z rány vyvanul bílý obláček. Jak se vsákl do Gavinovy paže a zmírnil bolest, kterou trpěl už celé týdny. Většina sesílatelů plnila svoje kameny surovou mágií, ale z Gavina udělal Reid MacTavish schránku — sesílatele, co jako zdroj své moci mohl čerpat pouze vlastní životní mágií. Každé zaklínadlo, které Gavin seslal, tím získalo na síle. Ale taky ho to pomalu zabýjelo a kradlo mu to roky života. Jenže od chvíle, kdy turnaj začal, Gavin objevil skulinku: mohl čerpat i cizí životní mágií, nejen tu svoji. Bylo to zoufalé a opovrženíhodné řešení. Ale po všech těch letech Walshova trýznění Gavinovi připadalo jenom spravedlivé mu to vrátit.

„Jestli víš, že ti kradu životní mágií, tak ti taky musí bejt jasný, v jak nebezpečný situaci ses ocitl.“

Walsh se chytil zrezavělých mříží a naklonil se blíž.

„Ty mi nerozumíš, Grieve. Já se na tebe nezlobím.“ Čarotvůrce odhalil zuby ve zneklidňujícím pokusu o úsměv. „Na mě to udělalo dojem.“

To byla ta poslední věc, kterou Gavin očekával, že uslyší. „Cože to na tebe udělalo?“

„Přiznávám, že mě to nejdřív trochu zaskočilo,“ pokračoval Walsh. „Ale jakmile ze mě vprchalo to hypnotické kouzlo a uvědomil jsem si, kam jsi mě to vzal... Nu. Vždycky jsem chtěl vidět, jak to vypadá uvnitř nějaké Dominanty. A předpokládám, že moje přítomnost tady znamená, že se kletba... mění.“

Kletba se opravdu měnila, ale Gavin nehodlal čarotvůrci vykládat detaily. Přesto mu Walshova slova připomněla předchozí den, kdy se tři šampioni rozhodli, že se turnaj pokusí nadobro ukončit.

Gavin neměl pocit, že to zvládnou.

Briony s tou svou nedomyšlenou teorií přišla s pomocí Reida MacTavishe — téhož člověka, který zdeformoval Gavinovu mágií. Tomuhle kletbotvůrci se zjevně nedalo věřit. A navíc, pravděpodobnost, že všichni zemřou, byla — podle prasklin na pilíři — tři ku jedné. A jestli měl na výběr mezi smrtí všech šampionů a jedním přeživším, tak hodlal udělat všechno pro to, aby přežil právě on. Walshovo uvěznění to jasně dokládalo.

„Podcenils mě,“ oznámil mu Gavin. „Teď za to zaplatíš.“

„Rozhodně máš pravdu, že jsem tě špatně odhadl.“ Čarotvůrce mluvil úlisným a lichotivým tónem. „Ale místo toho, abys mě za to potrestal, zvaž, že ti možná budu umět pomoci.“

„Však mi taky pomáháš.“ S těmi slovy seslal Zůstaň, Walshovy ruce okolo mříží zkameněly a jeho tělo znehybnělo, jako by trpěl posmrtnou ztuhlostí. Gavina povědomě píchlo v paži. Walshovi padl pohled na tetování přesýpacích hodin, vykukující zpod rukávu jeho trička, a Gavin se zamračil ještě víc.

Pokaždé když Gavin použil svoji životní mágií, spadlo z horní části přesýpacích hodin do dolní pár zrníček písku, což značilo, kolik síly — a kolik života — mu ještě zbývá.

„Takže takhle to funguje,“ zašeptal čarotvůrce, jako by ho snad ani nezajímalo, že ho Gavinovo kouzlo od krku dolů paralyzovalo. „To je fascinující.“

Gavinem zalomcoval další nával vzteku. „Máš štěstí, že tě potřebuju živýho.“

„Opravdu mě potřebuješ živého, ale ne z těch důvodů, jak si myslíš. Uvažuj, Grieve. Životní magie mi ukradne roky života, ale kolik mi jich vůbec ještě zbývá? Jsem ti mnohem prospěšnější jako zdroj vědomostí ohledně tvých potíží.“

„Proč bych ti měl věřit? Řekl bys cokoli, jenom abys zůstal naživu.“

Gavin koutkem oka zachytil nějaký pohyb — krysa. Pelášila mezi mříže cely a přes Walshovu nehybnou nohu. Čarotvůrci se na okamžik zkrivila tvář děsem.

„Je pravda, že na životní mágií nejsem zrovna odborník,“ přiznal Walsh. „Ale sesílání ti evidentně ubližuje, a přesto k němu používáš životní mágií — dokonce i něco tak triviálního jako to, žeš mě tady nechal zkamenět, tou mocí mrhá. Což mě vede k závěru, že to musí být tvůj *jediný* zdroj magie. Ale jak se zdá, vůbec nechápeš, jak to funguje.“

Gavin měl o životní mágií opravdu jen velmi matné tušení. Když ho Reid MacTavish tetoval, neposkytl mu žádný návod k použití.

„Chápu dost na to, abych takhle přežil.“

„Ano, ale jak dlouho to ještě bude? Řekněme, že mi odčerpáš zbytek života a pak ho promarníš na ostatní šampiony. Co se stane pak? Uneseš další oběť?“

„Stane se to, že vyhraju turnaj.“

„A potom co? Cena za výhru je vysoká magie — magie, kterou ani nebudeš moci používat.“

Čarotvůrcova slova ho ranila bolestivěji než nějaká mučící kletba. Protože Walsh měl pravdu — Gavinova magie byla tak zmrzačená, že i kdyby turnaj opravdu vyhrál, nemohl by používat moc, kterou by mu vítězství přineslo.

Nikdy dřív si doopravdy nedovolil o tom přemýšlet. V téhle děsivé chvíli ve zšeřelém sklepení si konečně přiznal proč: protože když na to přišlo, nikdy doopravdy nevěřil tomu, že přežije. Dokonce ani Gavin nebyl ochotný si na sebe vsadit.

A proč by taky měl, když si na něj nikdy nevsadil nikdo další? Celý život strávil v odloučení od ostatních Grieveových, přehlížený dalšími rodinami, dokonce i po jeho kamarádech se slehla zem, jakmile se o turnaji dozvěděla veřejnost. Ostatních šest šampionů buď na turnaj už od narození trénovalo, nebo byli tak talentovaní, že na tom vlastně nezáleželo. Dokázali sesílat zaklínadla na úrovni, na niž se většina lidí nedostala za celý život, a díky sponzorství místních čarotvůrců měli k dispozici všech-
na kouzla a kletby, jichž se jim zachtělo.

Stát se schránkou Gavinovi připadalo jako jediná možnost, jak soupeře dohnat. Pokud Walshovi bude krást životní mágií, vydrží o něco déle. Jenže na výhru, kterou si zasloužil, bylo potřeba víc než jen vydržet. Potřeboval lepší dlouhodobou strategii a sílu na to, aby ji dotáhl do konce.

Gavin nechal Zůstaň vymizet. Walsh odlepil prsty od mříží a úlevně si protřepal ruce. Rozzářil se další Gavinův prsten — Žvanil, kouzlo pravdy. Čarotvůrce zalapal po dechu a trhl hlavou dozadu, zatímco se mu okolo krku objevila pableskující čára.

„Říkals, že mi umíš pomoci.“ Gavin udělal krok k mřížím a pod teniskami mu zakřupaly zvířecí kosti. „Znamená to, že mě dokážeš vyléčit?“

„Musel bych to probrat s dalšími čarotvůrci,“ odpověděl Walsh, protože kouzlo pravdy mu rozvázalo jazyk. „A pak bychom tě nepochybně museli prohlédnout. Taky bychom potřebovali čas na různá vyšetření a na to, abychom přišli s řešením. Stát se schránkou je neuvěřitelně nezvyklé, ale v Ilvernathu žijí nejmocnější čarotvůrci na světě. Jestli má někdo šanci ti pomoci, tak jsme to my.“

„Řekněme, že mě ta tvoje nabídka zajímá,“ prohodil Gavin. „Co z toho kapne tobě?“

„Nu, byl bych volný, ne?“ Walsh mávl rukou k plesnivým zdem. „Ale tvůj neduh je pro mě taky životní příležitost ke studiu. Mám za to, že bychom se toho s mými kolegy mohli z tvé životní magie spoustu naučit.“

„Pokud seš ochotnej se takhle dohodnout, budu od tebe potřebovat kouzlo přísahy.“ Šampioni na sebe navzájem sesílat kouzla přísahy nemohli, protože ke konci turnaje se ze spojenců zákonitě stávali nepřátelé. Ale někoho zvencí, jako byl Osmand Walsh, taková pravidla nesvazovala.

„Nic jiného bych ani nečekal,“ pronesl čarotvůrce úlisně.

„A jestli bude trvat, než pro mě najdete lék, tak budu mezitím potřebovat prostředky k tomu, abych se ubránil ostatním šampionům. Takže fakt netuším, proč bych tě měl nechat jít.“

„Co kdybys unesl jiného šampiona?“

„Všichni mezi sebou mají spojení. Není to tak jednoduchý.“

„Všichni?“

„Dva jsou mrtví. Tři se spojili. A pak...“ Gavin zaváhal.

„Což znamená, že přesně jeden šampion je zranitelný, ne?“

„Ne tak docela. Přidal se k němu jeho bratr.“ Gavin přísahal, že Alistaira Lowea zabije, ale to nemohl udělat, dokud nepochopí přesně, jakou hrozbu pro něj představuje Hendry. „Ale ten není šampion. On... on by ani neměl být naživu.“

„Cože?“ zachraptěl Walsh. „Jak to?“

Gavin mu to vysvětlil nejlíp, jak dokázal. Že Alistair vlastnil strašlivý kletboprsten vyrobený díky smrti jeho bratra. Že ho spolu zahrabali na nádvoří Hradu. Že se Hendry další den vrátil — z nějakého nepochopitelného důvodu živý a svázaný s vysokou magií turnaje.

„Fascinující,“ vydechl Walsh. „Takže proto tak často vyhrávají. Ten kletboprsten byl určitě plný životní magie toho kluka.“

Gavin o tom takhle nikdy nepřemýšlel. Ale soudil, že čarotvůrce má asi pravdu. Každý člověk v sobě měl životní magii — když byl naživu, držela ho při životě, a když zemřel, stala se z ní obecná magie a během pohřbu se rozptýlila do vzduchu. Předpokládal, že Alistairův kletbokámen byl plný magie, která z Hendryho vzešla po smrti. Ale jestli mu ji všechnu najednou odčerpali, když byl ještě naživu, pak to byla životní magie.

„Takže Hendry...“ začal Gavin pomalu. „Hendry v sobě má jak životní magii, tak vysokou magii.“

„Napadá tě totéž co mě, Grieve?“

„Že musí bejt šíleně nebezpečný?“

„Ne. Že představuje příležitost.“ Walsh si olízl rty. „Mohl by být tím zdrojem moci, který hledáš. Nebo klíčem k tvému uzdravení. Jestli ho ke mně přivedeš... mohli bychom se dozvědět víc o něm i o tobě. Téměř zaručeně by nám to pomohlo najít řešení tvého problému.“

„A proč si myslíš, že s tebou budou ostatní čarotvůrci spolupracovat?“

„Tenhle turnaj je i náš odkaz,“ řekl Walsh. „Poskytl bys nám cenný vhled, abychom mu lépe porozuměli — a abychom se toho naučili víc o mágii.“

Gavinův čaroprsten se Žvanilem zazářil. „Zopakuj to.“

Walsh polkl a přikývl, zatímco se mu přes hrdlo objevila táž čára. Gavin věděl, že si musí dávat pozor, protože opakované sesílání kouzla pravdy mohlo člověku poškodit mozek. Ale tohle bylo důležité si ověřit.

Kdyby se Gavin spojil s Walshem a jeho čarotvůrcovskými kamarádky, nic mu nezaručovalo, že opravdu zvládnou jeho mágii spravit. Ale kdyby se z Hendryho doopravdy stalo vodítko k rozluštění Gavinova stavu, pak by mohl výrazně přispět k jeho uzdravení. Bohužel jít po téhle stopě znamenalo, že se bude muset pokusit vlichotit do přízně Alistairu Loweovi — šampionovi, o jehož vraždě už víc než rok tiše snil.

Ale kdyby se s ním Gavin dokázal spojit, kdyby se dostal blíž Hendrymu... možná by se mohl uzdravit. A až by s nimi skončil, oba by je zlikvidoval. I on měl něco, po čem toužil Alistair — Zrcadlo. Možná by ho mohl použít jako trumf k vyjednávání.

Gavin se Walshovi zahleděl do očí. „Jsem ochotnej s tebou spolupracovat, ale stejně od tebe budu potřebovat to kouzlo přísahy.“

„Můžeme jít ke mně do obchodu. Mám tam spoustu kouzel, která bych ti mohl nabídnout...“

„Ty nepůjdeš vůbec nikam, dokud se nedohodneme.“

Walsh se zamračil. „Rozumím.“

Gavin vyšel ze sklepení a vyběhl do prvního patra. Protože u sebe neměl žádné kouzlo přísahy, nezbyvalo mu než vyrobit svoje vlastní, k čemuž použil ametyst barvy podlitiny. Když nesl dokončený čarokámen zpátky ke svému zajatci, doufal, že právě načíná nový grieviovský příběh. Takový, který místo tragédie skončí triumfálním vítězstvím.

ISOBEL MACASLANOVÁ

TROJNÁSObNÁ VRAŽDA V RODINĚ LOWEOVÝCH — HLAVNÍM PODEZŘELÝM ŠAMPION LOWEOVÝCH

ILVERNATHSKÉ LISTY

Isobel už přestávalo bavit, že se neustále budila přivázaná k židli.

Mhouřila oči do slunečních paprsků, které takhle brzy ráno prosvítaly okny dovnitř, a před očima měla povědomý výhled na cihlovou zeď. Místnost byla stále táž, ale prostor někdo mágicky pozměnil a harampádí a police nahradil pokojem pro hosty, zhruba stejně útulným jako vězeňská cela. Nábytek byl moderní, ale chyběl mu starožitný půvab. Matrace na dřevěné posteli nevypadala o moc tlustší než peřina a příšerná tkaná deka měla v rohu rudou skvrnu jako od ovocného punče.

A na rozdíl od minula tu byl Reid MacTavish.

Spal v posteli a na sobě měl tepláky, o několik velikostí větší tričko s logem nějaké kapely a na nose brýle s černými obroučkami. Z jeho polohy Isobel soudila, že neměl v plánu usnout. Seděl opřený o pelest, s discmanem v klíně. Sluchátka mu sklouzla z uší a teď je měl kolem krku a hudba už musela dohrát, protože čarokámen uprostřed discmanu nezářil. Došla mu magie.

Když se Isobel na Reida dívala, praštilo ji do očí, jak mladě vypadá. Snadno se zapomínalo, že je jen o necelé dva roky starší než ona.

Skoro se neodvažovala pohnout, aby ho nevzbudila. Třeštila jí hlava a ona si s údivem uvědomila, že je dehydratovaná. Že její

tělo, v němž netluče srdce, jistým nesmyslným způsobem pořád žije. Ale Isobel teď neměla čas se tím zabývat.

Podle východu slunce to vypadalo, že od chvíle, kdy ji tam Reid uvěznil, uplynul další den. Proč se pro ni Briony s Finleym nevrátili? Nebo už to zkusili, ale neuspěli?

Anebo ještě hůř — vykašlali se na ni? Isobel logicky věděla, že potřebují její pomoc, že rozhovor s Briony, který před dvěma dny proběhl u jejího lůžka, byl až příliš upřímný na to, aby v tom byl nějaký podvod. Jenže Isobel už jednou na Briony zaútočila a zamkla ji v hradním sklepení. Seslala nezlomitelnou kletbu na kluka, na němž jí záleželo. Ani Briony, ani Finley nevěděli, že Isobel nechala Reida zničit Plášť místo toho, aby se obětovala, ale možná se už rozhodli, že v jejich hrdinském příběhu pro ni není místo.

V příběhu, který Isobel dost možná odsoudila k záhubě.

Bez ohledu na to, co si o Isobel mysleli, byla opravdu odhodlaná turnaj ukončit, a tak nezáleželo na ničem jiném než na tom, že musí utéct a povědět ostatním, co Reid provedl. Pokud budou spolupracovat, možná se jim podaří přijít na nějaký způsob, jak turnaj zničit i bez Pláště. Na nějaký způsob, který je všechny nezabije.

Protáhla ruce mezi šprušlemi na opěradle houpacího křesla a opatrně osahala tři kletbokameny, které včera ukradla a teď byly zastrčené mezi vrstvami sametu v její kapse. Prostředníčkem přes jeden přejela a vycítila zaklínadlo uvnitř. Někaká manipulační kletba. Když se ještě víc natáhla, zhodnotila, že ve zbývajících dvou jsou uzamknuté kletby nevolnosti a mlácení.

Mlácení postačí.

Isobel se neobtěžovala zabývat myšlenkami, co zaklínadlo Reidovi udělá. Zajatkyní tady byla ona, jí hrozilo nebezpečí. Takže když se před ní zjevila hrozivá gigantická palice vyzařující bílé světlo, ani na okamžik nezaváhala.

Reid znenadání otevřel oči, ale neměl čas zareagovat. Palice ho s odporným prásknutím třískla do hlavy.

Kletbotvůrce se zhroutil na polštáře.

„Sakra,“ zamumlala Isobel. Možná ho zabila. Po polštáři se začala rozlévat rudá skvrna a ona si musela připomenout, že Reid už dávno není ten klouček na tříkolce jako na fotografii. Je to chlap, který napsal knihu, co jí zničila život. Který ji uvěznil. Který zničil jedinou naději šampionů na šťastný konec.

Ještě se potřebovala dostat z křesla. A tak seslala druhou kletbu.

Houpací křeslo se pod ní zkroutilo. Dřevo se rozštěpilo na třísky a z každé skuliny vyrazily trny ostré jako nože. Isobel hlasitě zanađávala, když se jí zapíchly do zad a do stehen. Pak se křeslo rozlomilo. Dopadla na hromádku šlahounů z růžového keře a z několika trhlín v teplákovce jí prýštila krev.

Vyškrábala se na nohy a rozběhla se do koupelny.

Dalších deset minut měla jako v mlze.

Isobel si během čurání rozvázala pouta, provaz rozstříhla nůžkami ze šuplíku pod umyvadlem. Pak odvrávorala dolů do kuchyně. Natočila si sklenici vody z kohoutku a vyzunkla jeden, dva, tři püllitry. Prohrabala se spižírnou a hladově do sebe naházela celý sáček brambůrek a pak směs sušeného ovoce a oříšků. Neudělalo jí to úplně dobře na žaludek a ona se v křeči chýtila za břicho.

V obýváku řvala televize.

„Ne, já jsem o své dceři nikdy nepochyboval. Ani na vteřinu.“

Isobel zkoprněla. Ten hlas by poznala kdekoli, ale slyšet ho zrovna tady a teď pro ni bylo natolik neskutečné, až se jí zatočila hlava.

„Ale líbat jiného šampiona?“ promluvil někdo další. „A ne jen tak ledajakého šampiona, ale Alistaira Lowea, o němž si mnoho lidí myslí, že to nemá v hlavě v pořádku, a který měl být její sok — to nezní tak docela jako ta Isobel, co známe, že?“

Isobel se vplížila do obývacího pokoje zrovna ve chvíli, kdy se na obrazovce přehrávalo rozmazané video. Kamera, zjevně

spadená na zemi, z podivného úhlu, ale přesto jasně zabírala klečícího Alistaira, Isobel ochable mu ležící v náručí a jejich rty spojené ve zrádném polibku.

Okamžik, kdy Isobel seslala Smrtčinu náruč.

Okamžik, na nějž jí svět nikdy nedovolí zapomenout.

Video skončilo a na obrazovku se vrátilo vysílání *Probud' se, Ilvernathe!* z dnešního rána. Na pohovce ve studiu se rozvaloval její otec s jednou rukou nataženou přes opěradlo a nohou přes nohu. Zrzavé vlasy si ulízl dozadu a úsměv měl ještě zářivější než nevkusné drahé zlaté hodinky na zápěstí.

On se *usmíval*, zatímco jeho dcera byla prokletá. Zlomená. Zatímco bojovala o život.

„To je jenom strategie,“ odpověděl Cormac Macaslan sebevědomě.

„Strategie?“ zopakoval moderátor talk show.

„Podívejte se, je tady jedna věc, na kterou všichni ti protestující a vládní agenti, co tady čmuchaj kolem, zapomínaj. Isobel není žádná obyčejná puberťačka — to není nikdo z nich. Připravovali se na to celý život. Pro našich sedm rodin je to víc než jenom tradice. Je to naše identita. Jsme bojovníci. Máme tuhej kořínek.“

Isobel se zachvěla a jen tak tak se na televizi nerozvřískla. Ale už nedokázala ignorovat bolest břicha, a tak odběhla do koupelny. Roztřeseně se přehrabovala skříňkou a šuplíky a snažila se najít kouzlo proti pálení žáhy. Objevila tam však jenom Zmizík bedarů, několik neznačkových Odstraňovačů skvrn, domácí lékárničku a pár zbytečných kosmetických zaklínadel.

Frustrovaně zaúpěla a pak — přestože se zoufale snažila tomu vyhnout — zachytila v zrcadle svůj odraz. Její pleť měla namodralý mrtvolný nádech. I její rty ztratily barvu a čelo a kořínky vlasů se jí mastně leskly. Na oblečení jí pořád ulpívaly kapičky krve Elionor Payneové.

Kdyby ji teď vyfotil nějaký bulvární reportér, vůbec by ji nepoznal. Měla by s tím potíží i její vlastní matka.

Isobel se vrhla k záchodu a vyzvracela se.

Potom se svlékla a odklopýtala do sprchy. Když si rozčesávala zacuchané vlasy, plakala bolestí. Marnivost byla v turnaji k ničemu — samozřejmě bylo lepší být prokletá a zlomená a žít než nežít vůbec. Jenže její otec jí lhal. Tvrdil, že Švábův pancéř je rodinná památka, která ji ochrání. Místo toho teď neustále balancovala na hraně smrti. Na tom nebylo nic bezpečného. Nic v pořádku.

Isobel si nechtěla znovu obléct krví a zvratky potřísněné oblečení, a tak si kolem těla omotala ručník a vydala se do nejbližšího pokoje.

Do Reidovy ložnice.

Čekala, že tam uvidí levné plakáty a police plné gramodesek. To se spletla.

Nad neustlanou postelí visela mapa ilvernathského turnajového území a Dominanty spojovaly překřížené provázky, obtáčející se okolo špendlíků. V rohu na druhé straně místnosti se válela hromada různého haraburdí: staré čarokameny, sešity, kartonové krabice plné výtisků *Tragické tradice* v pevných deskách. Za dveřmi skříně visely přibité fotografie tváří všech šampionů, včetně té její. Elionořina a Carbryho byly přeškrtnuté.

Isobel si připadala, jako by vpadla na nějaké místo činu. Vrhla se ke komodě a vytáhla z ní tepláky a černé tričko — to nebyl zrovna její obvyklý outfit. Přesto se oblékla a nemohla se dočkat, až odtamtud vypadne, jenomže pak jí padl pohled na zarámovanou fotku na prádelníku, na níž Reid objímal okolo ramen bledého, zjevně vážně nemocného muže. Otec a syn. Oba se vesele usmívali.

Isobel tiše zanačovala a pak se nervózně vrátila zpátky do pokoje pro hosty, kde Reid ležel úplně stejně, jak ho tam zanechala.

Kdyby na něj chtěla být hodná, mohla by zavolat na pohotovost a nechat ho tam, ať si ho najdou. Jenže ona se u něj

zastavila — ne kvůli špatnému svědomí, bylo to čistě praktické rozhodnutí. MacTavishovi byli nejstarší a nejváženější kletbo-tvůrcovská rodina v Ilvernathu a Reid o turnaji věděl tolik, že o něm napsal knihu. Jestli někdo mohl zvrátit škody, které Reid napáchal, byl to on sám.

Isobel skočila pro lékárníčku a posadila se na postel vedle Reida. Když mu odhrnula vlasy a snažila se mu nahmatat puls, klepaly se jí prsty.

Byl tam, slaboučký, ale byl.

Jak zvláštní, že Reid má tep, ale ona ne.

Zlehka mu naklonila hlavu na stranu, až uviděla ránu. Hrabala v lékárníčce, dokud nenašla to nejzákladnější hojivé kouzlo — dost silné na to, aby přestal krváčet, ale ne natolik, aby se probíral. Ještě ne.

Když mu ránu ovázala, zaskočila do hlavní místnosti prodejny a šla vyplenit Reidovy zásoby. Nezáleželo na tom, jak kýčovitě prsteny vypadaly — popadla cokoli, co našla, a nacpala si všechno do oblečení, až se jí vzdouvaly kapsy a ve vnitřcích rukávů to chrastilo kameny. V Reidově kanceláři objevila macaslanovská zaklínadla, která jí sebral. Prsteny si navlékla na prsty a medailonek tam nechala. Přestože ji vždycky jako připomínka mámy uklidňoval, teď už nepotřebovala ani nechtěla ani jednu ze dvou kleteb, co byly v náhrdelníku uzamčené. Švábův pancéř si žádal oběť, kterou mu Isobel už teď nemohla dát. A i když byla Smrtčina náruč velmi mocná, Isobel by se nedokázala přimět ji ještě někdy seslat.

Ale ten opravdový poklad ležel v sejfu pod stolem. Zamykací zaklínadlo hravě prolomila jedním z Reidových vlastních paklíčových kouzel a pak vytáhla zářící šarlatový čarokámen plný vysoké magie, kterou odčerpal z Pláště.

V téhle pohádce princezna uvězní vlastního zajatce.

GAVIN GRIEVE

„Citlivky po celém světě tvrdí, že tihle šampioni zabíjejí jenom z nutnosti. Ale jestli Alistair Lowe opravdu povraždil svou rodinu, pak to dokazuje, že je nebezpečný. Uvnitř turnaje i vně.“

MÍSTNÍ ZPRAVODAJ
TV ČARRANDOV

Gavin stál na kraji mýtiny u Chalupy a civěl na mlžný závoj rudých ochranných kouzel podél linie stromů. Uvnitř téhle kamenné barabizny dřepěl nějaký šampion, a pokud se Gavin nemýlil, ten šampion byl Alistair Lowe.

Gavin těžko dokázal uvěřit, že by se tentýž kluk, co se tak chlubil tou svou takzvanou slují, dobrovolně utábořil v té nej-skromnější Dominantě. Vlastně to byla tradiční Dominanta rodiny Grieveovy, i když hlavně proto, že ji nikdo jiný nechtěl. Ale Jeskyně byla pryč, Věž nepochybně obsadila Briony Thorburnová a ostatní Dominanty byly prázdné. Nikde jinde Alistair být nemohl.

Možná se tady Alistair schovával kvůli tomu, co provedl. Gavin pomyslel na navlhlý výtisk *Ilvernathských listů*, který našel zmačkaný v lese. Přčetl si titulní zprávu dvakrát, ale pořád mu to úplně nedocházelo.

Alistair Lowe byl hlavním podezřelým v případě vyvraždění jejich rodiny — jako by už tak nebyl dost velká nestvůra.

Kdyby nebylo možností, které Gavinovi snad slibovala Hendryho životní magie, a Walshova ujišťování, že ostatní čarotvůrci jsou

opravdu ochotní se s ním setkat, byl by se veškerých nadějí na spojení vzdal. Takhle se nemohl zbavit pocitu, že si právě jde podepsat rozsudek smrti.

Gavin do ochranných kouzel vyslal Signální světlici a snažil se nekřivit tvář bolestí, co mu zároveň projela paží. Aspoň pořád měl životní mágií, kterou ukradl Walshovi. A taky vlastnil pár nových kouzel, o dost kvalitnějších, než si mohl dovolit nebo než dokázal vyrobit sám — opět díky Walshovi, který ho jimi zásoboval od chvíle, co ho Gavin pustil. Aby získal sponzorství od čarotvůrce jako ostatní šampioni, stačilo mu Walshe unést a lehce ho vydírat.

„Tak vylez, hajzle,“ zamumlal. Pak se roztáhly závěsy a špinavým oknem vyhlédla ven maličká kulatá tvář, bílá jako stěna. Nepatřila Alistairovi — byl to někdo o dost mladší. Gavin se zmateně zamračil. Potom si vzpomněl, že ten masakr někdo přežil — nějaké malé dítě.

Okamžik nato se rozletěly dveře a ven vypochoďoval Alistair.

Zatímco se druhý šampion blížil, Gavin si navzdory tomu, že on přivolal jeho, připadal jako zajíc, kterého právě zpozoroval vlk.

Tmavé rozčuchané kudrny padaly Alistairovi různě do čela a nahoře se mu ostře sbíhaly do písmene V, což jenom podtrhovalo jeho rysy — stejnou měrou pohledné i kruté. Na jeho zarudlých očích a našlapování šelmy bylo cosi divokého a rudá mlha ochranných kouzel mu dodávala zlověstný nádech, jako by byl ze stejného těsta jako samotný turnaj.

Z nějakého podivného důvodu měl Alistair na levé ruce nasazenou rukavici, což znamenalo, že je ozbrojený jen polovinou čarokamenů než obvykle. Gavina napadlo, jestli to má brát jako urážku — že měl Alistair o jeho schopnostech tak nízké mínění.

„Grieve?“ Alistair se zastavil těsně u kraje ochranných kouzel, dokud mezi nimi nezůstaly jen dva metry seschlé trávy. „Co tady děláš?“

„Nepřišel jsem tě zabít.“

Alistair se neupřímně usmál. „To je mi jasný. Bez momentu překvapení by se ti to nepodařilo ani ve snu.“

Gavin spolkl nadávku. Potřeboval Alistaira získat na svou stranu, ne ho vyprovokovat, ale bylo těžké se držet zpátky, když mu každý rozhovor s Alistairem připadal jako kdo s koho.

„Ostatní trvají na tom, že dokážou kletbu zlomit, aniž se komukoli dalšímu něco stane,“ začal Gavin. „Ty a já jsme jediný, kterejm je jasný, že jsou úplně mimo.“

Alistair se zachechtal, ale neznělo to ani trochu vesele. Ve stromech okolo zašuměl vítr, jako by se Gavinovi vysmíval i on. „Aha. Tak o tohle ti jde.“

„Jak to myslíš?“

„Uvědomuješ si, že když u mě naposledy jedna šampionka žadonila o spojenectví, tak mě zradila?“

„Já nemám v plánu žadonit. Mám něco, co chceš.“ Gavin z kapsy bundy vytáhl Zrcadlo. „Teď když je Elionor mrtvá, patří tobě.“

Alistair si Relikvii pořádně prohlédl a potom zvedl oči zpátky ke Gavinovi. Ve tváři měl tvrdý výraz. „Jenom mi řekni, proč bych s tebou měl uzavírat nějakou dohodu, když bych tě úplně stejně jednoduše mohl sundat?“

Gavin se odpověď na tuhle otázku snažil najít celý předchozí den. Zrcadlo byla silná motivace, jenže Alistair by se prostě mohl pokusit Gavina zabít a pak Relikvii ukrást jeho mrtvole.

„Protože ostatní tři šampioni se spojili,“ odpověděl. „Když budeš na svojí straně mít někoho dalšího, dá ti to větší šanci.“

Alistair zaťal pěst bez rukavice a jeho zásoba kletboprstenů se výhrůžně zatřpytila. „Říkáš, že ti ostatní jsou mimo, ale já si to nemyslím. Jeskyně je zničená. Pilíře praskají. Takže buď tě napadlo nějaký jiný geniální vysvětlení pro to, proč se to děje, nebo je ti to jedno.“

Ale Gavinovi to jedno nebylo. Zvážil svoje možnosti a rozhodl se: nejen že přežije, ale uzdraví se, zanechá za sebou odkaz,